ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Рік XXVI, ч. 4 КВІТЕНЬ — 1986 — APRIL Vol. XXVI, No. 4

ПРОМІНЬ

Рік XXVI | КВІТЕНЬ 1986 | Ч. 4

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $12.00
Одно число 1.20

PROMIN

No. 4 | APRIL, 1986 | VOL. XXVI

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $12.00
Single copy 1.20

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

ЗМІСТ:

Уляна Кравченко — Минув неволі час 1
Уляна Кравченко — З розгублених листочків 1
(НК) — Напередодні ювілейних святкувань 2
Уляна Пелех — Світлій постаті Надії Суровцевій 3
М. Макарушка-Хоптяк — Спомини 5
Валеріян Ревуцький — Олена Лозицька 7
Любов Дражевська — Симиренки — легенди і дійсність 9
Іван Боднарчук — Зоряна 11
Музейні вісті — Виграші 14
Helen Raycheba — How Relatives of Disidents Fare in USSR 15
Святкування 1000-ліття Хрещення України 17
VESNA Festival Signs Las Vegas Star 18
Chorus of 1,986 Voices rise at EXPO 86 18
Уляна Пелех — Як учні недільної школи святкували Великдень 19
о. В. Боровський — Людина людині є вовком 20
Нашим дітям 21
Квіти незабутнім 22
Громадська хроніка 24
Річні звіти відділів 27
Великодні приписи 32
Пресовий ювілейний фонд 33

Рисунок обкладинки — ДАРІЯ БРОДГЕД
Ілюстрація — ПОЛІСЬКА ЛЕҐЕНДА — Амбіцький Ю. І. і Амб'цький М. І.

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 03802140

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Уляна Кравченко

МИНУВ НЕВОЛІ ЧАС...

Минув неволі час і блуканини...
Покинь тепер нарікання, ділай!
Будь сильна і свідома прав людини,
до жнива стань і з нив снопи збирай!
В твоїх руках твоє добро й родини
цілої волі й ясний щастя рай.
Лиш перша стань, де холодні кручі
життя з пісень падуть кличі блискучі.

Хоч тиха, ніжна, мов та Антігона
з далекої німої давнини,
та як вона, в нутрі свойого лона
непереможну твердість хорони:
в борні за правду. Як вона Креона
так до добра ти свій світ наверни.
Борцем за правду і краси надхненням
і в світі стужі теплим будь промінням!

З РОЗГУБЛЕНИХ ЛИСТОЧКІВ

Живчиком життя молодих хай буде добро загалу; полегшення долі бідніших дітей цієї землі і визволення гноблених з ярма неволі... Надихана ідеями молодь ублагородниться й особисту недолю зноситиме гідно й витривало.

— — —

Любити треба не себе, а той ідеал, що вранці життя був нам зорею. В міру того, як наближаємось до ідеалу, всі втрати минулого, проби і терпіння маліють, щезають.

— — —

Благословлю світанок нового життя і засіву дні, благословляю все, що сходить і росте, надію свіжу і юности святу весну, майбутнє покоління і думки, бажання і мету... благословлю і квіти все нового чуття-колосся золоте і чини їх...

Благословлю тут тих, що світло несуть до хат, де темні та голодні живуть: щоб боротися, прогнати нужду, проступок, щоб у тканину темну впустити красок інших.

— — —

Великих людей не конче шукай між народами великим числом. Цю правду стверджуємо вже між старовинними народами. Спартанці не числом славні, а римляни зразу малі, убогі як народ — багаті були на героїв. Майже кожна людина в них на героя виростала.

— — —

Забудьмо, що терпіти довелося; терпіння-доля тих, що сіють слово, що в холоді і самоті ідуть трудитися для дальших поколінь.

— — —

Для оптимістів, що ділають для ідеалу добра всіх, щезають дрібниці, незгодини та труднощі, невдачі. Їхній дух росте, єднається з душею світа, знімається вище, обіймає чуттям своїм вселенну.

Думки в чарі слів — це двигуча сила, діло — це учитель. Любов кує їх в одно, силу в діло, поза нею все омана, в ній зміст життя.

— — —

Не жалій тих, що терплять без власної вини; їх доля гне, каторга в'язнить, а вони спокій скривають у серці...

Жаль тих, що на них почуття вини затяжіло, що в грудях носять звої змій, що терплять із власної вини... До таких душ годі прийти з потіхою, полегшою.

— — —

Хай ні смерть, ні тюрма, ні тортури, ні недостаток не відводять вас від правди. Любов, погода, єдність думки про щастя загалу хай у душі вашій живуть, вітають, хай ведуть вас до діла.

Світло і правду здобуваймо, а через те царство Боже тут, на землі, і для любих братів здобути нам треба.

— — —

Читання — це праця, великий, тяжкий повільний труд. Картки треба обертати неначе скиби землі, і слово кожне обернути, важке слово, глядіти, розважати, щоб у книзі віднайти живе серце безсмертного духа, книгу треба серцем відчути, оживити.

Книга — обличчя автора: у кожній книзі цілющий чар, або вбивча отрута.

— — —

Душа жінки, що терпіла більша від душі холодних скептичних мудреців; душа жінки повна інтуїції, надхнення, милосердя, співчуття.

Але ти не знаєш себе, жінко, не знаєш вартости своєї ні гідности, як ті квіти в борі, що не знають нічого про свої чарівні барви. Не знаєш, що можеш бути вільною, рівною братам своїм можеш бути.

НАПЕРЕДОДНІ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ

Наближаємось до ювілейних святкувань 1000-ліття хрещення України по наших громадах в місті Ванкувері. Там Ювілейний Комітет зумів розгорнути ширше свою працю, випрацювати заздалегідь відповідну програму і повідомити суспільство почерез свою пресу та всякими іншими можливими дорогами комунікації.

Майже у той самий час готується до своєї конференції і Союз Українок Канади у Ванкувері. Правда, що конференція заповідається на один день, а тим самим учасниці її будуть мати нагоду бути на ювілейних святкуваннях.

Союз Українок Канади розглядатиме на конференції святочні проєкти своєї праці, що їх проводить членство організації по відділах. Конференція заповіджена на 1-го серпня ц. р.

Ці радісні події в житті нашої Церкви і в житті нашої організації, ми зустрічаємо з великим піднесенням, з надіями та плянами на наші прийдешні дні. Перед нами розгортається широке поле праці, на якому є багато місця для нас всіх, бо кожний день, кожна доба несе свої вимоги і свої потреби.

Разом з тими всіма подіями, з святковими настроями приходимо до свідомости, що на нашу долю випало бути співтворцями, співорганізаторами та учасниками цього великого всенароднього торжества — 1000-літнього ювілею Церкви, що доля призначила нам оглядати здобутки попередніх поколінь, які прокладали перші шляхи, які змагались і боролись за життя нашої Церкви і за життя нашого народу.

Відколи Володимир Великий увів і узаконнив християнство в Україні, минає д е с я т ь століть. Як же багато за той час пройшло подій великих і менших на історичному шляху українського народу. Поминаючи все інше, ми з великим подивом стаємо перед тим, які величаві храми, святині, монастирі і школи побудував наш народ, яку скількість великих людей виплекав і виростив для світу; створив своє письменство, виростив своє мистецтво, виплекав мову, лише не зміг захистити своєї волі, тому зазнав так багато кривд і знущань від своїх захланних сусідів.

Переживав наш народ „врем'я люте" і тяжкі воєнні хуртовини, що прошуміли на його землях. І зараз переживає він те саме „врем'я люте", може більше як коли раніше, бо в часі, коли ми в наших святкуваннях обіймемо одні одних, радіючи святом, на землях України, де відбувалося хрещення народу, побачимо позамикані наші церкви. Ворожа нам і чужа влада відобрала в народу Церкву, обернувши її будинки на музеї, на клюби, а то й зовсім зруйнувала, ув'язнивши пастирів Церкви, запроторила їх на фізичне і моральне страждання. Глибока віра нашого народу пішла у підпілля як за часів переслідування первісних християн. Проте наша Церква і віра живе глибоко в душі народу, якої не можна вбити.

Зупинімся і над нашим сьогоденням тут: Ще немає повних сто літ від поселення українців у Канаді, а не забудьмо, що враз з їх поселенням виростала на убогих піонерських гомстедах, і наша Церква в Канаді. До несповна сотні літ вкрилась Канада багатими церквами, засіяла красою своєї архітектури, багатством своєрідного мистецтва, релігійністю вірних та дивує світ своїми вартостями.

Союз Українок провадить деякі проєкти, як вишивання нових хоругвів, вишивання митрополичих риз, видав пам'яткові картки свв. Володимира й Ольги, видав допоміжну лектуру для Недільних шкіл. Багато членок Союзу Українок будуть брати чинни участь у приготуваннях обідів, прийнять; вітатимуть гостей, співатимуть у хорах, у ювілеях, бо українка в Канаді, це правнучка тих великих українських матерів, як Галина Мазепа, тих княгинь, що будували манастирі і заводили школи в Україні, що творили форми релігійного життя дома, наші традиційні звичаї, якими так окрашує своє життя українська родина в Канаді чи деінде в світі. З такими думками наближаємося ювілейного свята наших православних громад у Ванкувері.

(Н. К.)

З нагоди нашого щасливого подружнього життя й ювілею нашого 50-ліття, складаємо наш дар на ювілейний фонд журналу „Промінь" 50.00 дол. Щасти Боже на дальшу успішну працю.

Стефанія і Василь Мединські,
Монтреал, Квебек.

Світлій пам'яті Надії Суровцевої

Вічна пам'ять і радість, що Надія Віталіївна жила.
Леонід Плющ (телеграма на звістку про її смерть — 13. 4. 1985 в Умані).

У статті пера Леоніда Плюща читаємо про життя її — виняткової жінки. Автор признається, що він вже кілька тижнів перекреслює всі варіянти некрологів про її смерть, бо всі вони маломовні, а він безсилий передати на письмі все те, що сам відчуває і що треба було б сказати про цю надзвичайну українку — кормительку людей оптимізмом і вірою в незнищимість духу людини. Л. Плющ доповнює дані про Надію Суровцеву, що подані в Е.У., подає багато нового, доповнює те, що було в пресі.

Хто ж була ця надзвичайна українка? Народилася Надія Віталіївна Суровцова в інтеліґентній родині. Вчилася в Санкт-Петербурському університеті, де познайомилася з Дмитром Донцовим і Михайлом Грушевським, була активною в українській громаді у Санк-Петербурґу, але на заклик Грушевського повертається в Україну й стає пропаґандисткою серед населення як безпартійна ентузіястка Центральної Ради, а згодом працівник Міністерства закордонних справ.

Коли в Україні настала влада гетьмана П. Скоропадського, Н. Суровцова на доручення Центральної Ради їздила до представників обох урядів просити, щоб взяли в свої руки диктаторську владу й рятували ситуацію, яка заіснувала в Україні. Але генерала, з яким переговорювала, німці арештували, а Грушевський відмовився, бо йому „революціонерові, демократові, соціялістові", мовляв, як можна пропонувати диктатуру? Відмову цю Суровцова коментувала як „програну нашої революції".

Прагнучи поєднати зусилля всіх у напрямі будови держави, сама вона працювала в уряді Скоропадського в тому самому міністерстві. Тоді була можливість будови держави, це ж було для неї найважливіше завдання. Коли ж настала Директорія Н. Суровцева працювала в Міністерстві закордонних справ. Перебуваючи на відрядженні у Версалі, залишилася в Европі й студіювала у Відні. Закінчила університет дисертацією про Шевченка. У Відні пристає до групи активісток українського жіночого руху й виступає разом з ними на міжнародних жіночих конґресах. У 1921-1922 р.р. бачимо її на.

Надія Суровцева

пості замісника Грушевського у комітеті допомоги голодуючим в Україні.

У Відні, зустрівши Юрія Коцюбинського, повірила, що большевики щирі патріоти України. Як талановита і постійно активна публіцистка пише про „досягнення" УРСР, боронить комуністичний уряд України від „наклепів". Згодом повертається в Україну, продовжує журналістичну працю, викладає на катедрі історії, публікує переклади з літератури й свої власні новелі.

І за цих обставин прийшов несподівано арешт 1927 року. Арештували в поїзді, коли їхала на декаду української культури в Москві. Плющ, подаючи цю інформацію, згадує, що й М. Грушевський також був арештований. Подає він також такий факт: Суровцева під час допиту дістала від слідчого статтю, в якій на еміґрації написано було, що від московської кулі загинула видатна українська патріотка, (тобто Суровцева!) що, мовляв, розстріляли її за те, що вона повернулася в Україну з доручення Петлюри організувати підпільну боротьбу проти більшовиків. Влада уважала цей некролог про смерть Н. Суровцевої речовим доказом обвинувачення її у приналежності до петлюрівського підпілля і до СВУ. Щойно після перебування у концтаборі в 1956 році вона натрапила в архівах на цей некролог і гірко згадувала Юрія Коцюбинського, що зумів її переконати про „досягнення радянської України" і позитивну ролю Соловецьких таборів, що, мовляв, їх завданням б у л о перевиховувати

арештованих, бож і вона і Ю. Коцюбинський і багато інших справжніх патріотів самі особисто пізнали жах Соловецьких тюрем.

У своїх споминах Плющ з великою любов'ю подає свої оцінки діяльности Суровцевої, її вдачі. Її характер романтичний, повний любови до людей і життя. Була вона пов'язана з ваплітянами-вітаїстами (поети і письменники, що належали до ВАПЛІТЕ — Хвильовий, Київські неоклясики, Довженко, Курбас та інші), які прославляли світло і радість життя. Суровцева раділа дрібницею, усміхалася завжди до сонця, сіяла радість довкола. Читаючи свої спомини про Колиму, вона постійно жартувала, сміялася, це був вияв сили її духу, насмішки над тим, що комуністи намагаються створити нову людину — т. зв. „гомо совєтікус". Плющ інтерпретує її глибинний оптимізм як „живе виправдання світу Божого й тих, хто населює його. Зокрема — України, української культури й української визвольної боротьби. Попри всі недоліки й помилки, які й вона робила. Ось чому приїздили до неї за духовою наснагою люди з різних кінців СРСР". Називає її праведною, бож вона мала, як і християнський містик Максим Ісповідник свої особливі джерела енергії, яка промінювала в душі тих, хто приходив до неї з відкритим серцем по допомогу.

Нема досі докладного життєпису цієї виняткової жінки. Про її життя тюремного періоду згадує Солженіцин в „Архіпелагу Ґулаг", у романі „Раковий корпус" є згадка про її чоловіка (він загинув у таборі!). Мабуть найкраще передає — по думці Плюща — життєпис Суровцевої стаття Ніни Комарової у журналі „Діялог" (Торонто, 1982, 7-8). Згадує про Суровцеву і сам Плющ у творі „Карнавал історії" та дуже обережно, щоб не звернути уваги на її ще живу тоді, каґебістів.

Плющ закликає всіх, хто міг мати взаємини з Суровцевою, щоб подали свої інформації, бож вся її творчість (два томи споминів і статті) знищена. А вона неоцінена, коли зважити, що творчість пов'язана з концтаборами, з такими іменами, як — Донцов, Грушевський, Коновалець, Бертран Рассел, Тичина, Сосюра, Бажан, Хвильовий, Йогансен, Курбас та інші. КҐБ за її життя в Умані постійно стежили за нею, шукали нелеґальної друкарні, фальшивих банкнот, шукали „краденого", обшуки були постійними. Але й за цих останніх років життя її не бачили без усмішки. Ці роки були страшніші за 29 років сталінської муки в таборах. А вона променіла оптимізмом, і тому молоді дисиденти шукали в неї полегші, віри, поради, вони бачили в ній символ вільної людини, за якою тужили. І Плющ їздив до Суровцевої за цим оптимізмом, вона передала й йому, як багатьом іншим з молодшого покоління загублений зв'язок з цим поколінням, що було на шляху до свободи. Такий зв'язок і шлях до свободи Плющ відчув і пізнав, зустрівшись з членами УПА. А його зрусифікована сестра, прибувши до Суровцевої, подружила з прибулою туди по арештах Галиною Дідик, відомою членкою УПА. Таку силу має духовість людей, що живуть вірою у незнищимість духу народу, людини. І тому Плющ поруч вислову „Вічна пам'ять", подав вислів своєї радости, що між нами жила Надія Суровцева.

Уляна Пелех.

Редакційна Колеґія журналу „Промінь" висловлює щирі співчуття родині Андрія і Ангелини Павликів по втраті дорогого їм сина Івана, який упокоївся на 34 році свого молодого віку, 25-го лютого 1986 року у Вінніпеґу.

Вічна йому пам'ять!

Провірте Вашу передплату... Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Марія Макарушка-Хоптяк

СПОМИНИ

Моя участь в Союзі Українок та зустрічі з небуденною провідницею жіночого руху, Міленою Рудницькою

(Продовження з попереднього числа)

Подібно ми розв'язали справу з куховарством, а до більшого зацікавлення курсанток додали ще трикотарство. Дочка нашого пароха панна Оксана Кудрик (пізніше дружина директора Союзу Кооп. п. Івана Поритка) по скінченні гімназії ходила у Львові на курси трикотарства. На нашу просьбу вона погодилася вести курси трикотарства, а я курс куховарства. Плян куховарства я уложила сама до найменших подробиць з вибором практичних і здорових страв, головно з тих продуктів, що їх мали наші селяни, як кури, качки, гуси, вепровина й телятина, мука, яйця й ярина. Курс був розплянований на три тижні, щоб якнайбільше кружків могло з нього скористати.

Вже при кінці вересня ми розпочали курс з участю 28 курсанток. Панна Оксана вела курс трикотарства в день, вибравши найбільш потрібні речі як светри, шалики, шапки, рукавиці, скарпетки, навіть малі капчики для немовлят.

Я вела куховарський курс вечером 3 години з пляном, зупа, м'ясо з яриною, легка лакоминка. Останній день курсу був призначений виключно на святочне печиво. По закінченні курсу відбувся святковий повітовий обід, на який з'їхались понад 200 жінок з кружків, післявши перед тим всі потрібні продукти на харчі. Прибула теж делеґатка з Централі Союзу Українок, яка не могла нахвалитися побаченими розвішані на театральній куртині (свято відбулось в концертовій залі) різні вироби з волічки. Столи заставлені смачними печивами і стравами. Ми знову дістали сердечну письмову похвалу від голови Мілени Рудницької з просьбою переслати їй плян куховарського курсу.

Вже при кінці жовтня роз'їхалися наші курсантки по кружках і до кінця березня перевели такі курси у більшости кружках. Наші панночки мали працю і можливий заробіток, а жіноцтво по селах велику користь як зі садків, то так і з курсів.

На З'їзді Централі Союзу Українок, між іншим, господарська референтка з'ясувала присутним делеґаткам як Філія Союзу у Рогатині порадила собі з вишколом садівничок і вчительок куховарства, заохочуючи інші філії піти її слідом. Заявила також, що можуть одержати плян курсу куховарства, вибитий на машинці і одобрений Виділом Централі. При кінці, голова Мілена Рудницька, з'ясовуючи довголітню працю Філії Союзу в Рогатині, признає їй перше місце в організаційній ділянці, що заля оплесками прийняла й одобрила. На перерві деякі делеґатки брали виготовлений плян, а чи використали його поради, я вже не мала змоги довідатись.

З початком травня 1938 року потряс нами важкий удар — розв'язання польською владою Союзу Українок. В ранніх годинах посилає за мною до школи наша організаторка (вже від 1937 року ми мали сталу організаторку зі Львова, бо кружків прибувало понад 45 і селянки приїжджали все в торговий день за різними порадами), щоб я сейчас прийшла до нашої домівки, бо там жде поліція. З биттям серця входжу й застаю коменданта поліції і ще одного, які вручують мені письмо від старости, що в цілій Галичині має бути розв'язаний Союз Українок. Роблять трус, забирають всі книжки й документи, а домівку замикають.

Ця вістка як громом поразила нас усіх, бо вже слідуючого дня знали в подробицях про труси і замкнення Централі Союзу Українок. Та не довго тривало наше пригноблення, бо вже в червні дістаємо статут і обіжник зі Львова, що завдяки М. Рудницької основано політичну організацію ім. Кн. Ольги й закликається усе жіноцтво творити таку організацію у себе. За короткий час в Рогатині створилась така організація. Та польська влада спостерегласъ, що розв'язання Союзу Українок вийде їм на шкоду, бо вже в жовтні місяці того самого року дала дозвіл відновити Союз Українок, мотивуючи тим, що „ми воліємо мати до діла зі статутовим товариством, чим з якоюсь партією".

В листопаді 1938 року відбувся З'їзд відновленої Централі Союзу Українок з участю численних делеґаток, але на жаль це вже був останній З'їзд бо в 1939 року грізна больше-

вицька навала знищила докорінно всі великі надбання цілого українського громадянства.

Прийшла Друга світова війна та великий „ісход" на Захід. Восені 1945 року я з родиною опинилась в таборі в Ляндеку, Австрія. Там я стрінулась з бувшою довголітньою секретаркою канцелярії Централі Союзу Українок Стефою Мороз і в розмові з нею довідалась, що на еміграції в Німеччині, т. зв. націоналістки на чолі з Іриною Павликовською, забувши про всі творчі діла Союзу Українок в освідомленні українського жіноцтва та його провідниць, створили нову жіночу організацію „Об'єднання Українських Жінок". Нас це сильно вразило й ніяк ми не могли з цим погодитись як ніби то свідоме образоване жіноцтво могло так легко потоптати прапор Союзу Українок і його світлі ідеї, що виплекала й так дорожила ними Мілена Рудницька.

Пізніше, літом чи з початком осені в 1946 році загостила несподівано до Ляндеку Мілена Рудницька. Після зворушливих привітань та обмін думок, М. Рудницька запропонувала, щоб ми старались заснувати в Ляндеку Союз Українок, що ми її зробили. На голову вибрали ми Наталію Лопатинську. До управи увійшла також Стефа Мороз і я та інші пані, яких імен тепер не можу пригадати.

По якімсь часі прийшло повідомлення до управи нашого Союзу Українок, що в Інсбруку жіноцтво організовує Союз Українок і просять вислати делегатку. На просьбу Мілени Рудницької, яка знала мене з моїх виступів на з'їздах у Львові, я погодилась поїхати. Інсбрук я знала дуже добре, бо там мешкала і ходила на матуральні курси наша дочка, до якої я часто їздила та й також знала там українську домівку.

Прийшовши до домівки, застала я вже досить багато жіноцтва, переважно молодшого покоління, а в другій кімнаті, через відчинені двері ще більше мужчин. Деякі жінки привітали мене досить холодно, а при виборі президії, навіть не запросили мене, як це водилося на рідних землях. Спершу це мене трохи збентежило, бо я відчувала, що й тут є вороги Союзу Українок.

По виборі голови й управи я попросила слова. З'ясувавши вкоротці значення й ідеї Союзу Українок, великий вклад праці Мілени Рудницької в її організації на рідних землях, закликала жіноцтво на еміграції поглиблювати ці ідеї й вірно стояти під прапором Союзу Українок. Скінчивши промову, я чомусь усвідомила собі, що знаходжуся серед неприхильного оточення і зі страхом чекала наслідків, одначе на моє велике здивування з другої кімнати, де сиділи чоловіки посипались рясні оплески і голоси „славно!" Тоді більше жінок приступили до мене дякувати за промову, за організаційні пляни Союзу Українок на еміграції.

Весною 1951 року я з родиною прибула до Америки й оселились в Рочестері, Н. Й. По деякому часі довідалась, що Мілена Рудницька також є в Америці, але холодно прийнята тамошнім жіноцтвом, з болем у серці від'їхала назад до Европи.

Ця вістка сильно мене вразила, бо усвідомила собі, що ввесь її довголітній вклад для жіноцтва був потоптаний ворогами. А щоб додати їй ще більшого болю і зневаги, творять знову під проводом Ірини Павликовської нову світову організацію СФУЖО, забуваючи, що ще в 1934 році в Станиславові на Першому Жіночому Конгресі створено Світовий Союз Українок. Майже всі українські організації перейшли на цей континент зі своїми назвами з України, тільки жіноцтво розгубило десь по дорозі свою послідовність і вірність ідеалам жіночого руху.

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Валеріян Ревуцький

Олена Лозицька (1. І. 1902 – 23. V. 1985)

НЕКРОЛОГ

Мабуть, актори належать до найбільш нещасливої категорії людей. Опускається театральна завіса і мистецтво їх зникає назавжди. Коли вони повторюються в другій виставі, хай в тих же самих ролях, це вже інше мистецтво... Краща доля, до певної межи, в цьому відношенні судилася співакам. Їх, принаймні, з більшою увагою хотять записати на платівку, аніж театральних акторів. Але в цьому відношенні непощастило Олені Лозицькій, а вона мала найбільше шансів залишити своє сріблясте сопрано у віках. Непомітно, в домі своєї доні, визначного педагога й концертмайстра Валентини Доброліж, вона відійшла з цього світу 23 травня 1985 року в Едмонтоні, де прожила останні роки свого життя.

Колискою Олени Лозицької був Кавказ, де вона народилася 1 січня 1902 року в родині залізничного інженера Миколи Лозицького та його дружини Євдокії. Обоє походили з родин кубанських козаків... Невеселе було її дитинсво. Незабаром по її народженні батько загинув у випадкові і молода вдова Євдокія зі старшим сином Михайлом та Оленою переїхали на постійний побут до Києва. Мати Євдокія мала гарний голос (меццо-сопрано) і заохочувала свою доню співати...

Проте справжнє бажання співати виявилося в Олени Лозицької тоді, коли вона вчилася в гімназії. Не раз на учнівських і гімназіяльних концертах учні й гості нагороджували молоду співачку тривалими оплесками, а одного разу після закінчення концерту студенти реального училища знесли співачку зі сцени і в знак великої пошани перенесли її на плечах через усю довгу залю...

Після закінчення гімназії Олена Лозицька вчилася в Київській Консерваторії у педагога Марії Руднєвої, а потім в Музично-Драматичнім Інституті ім. Миколи Лисенка у відомого педагога-вокаліста Миколи Філімонова.

Після закінчення інституту удосконалювала мистецтво співу у відомого українського композитора Віктора Косенка. Зрозуміло, чому О. Лозицька завжди вражала своїм умінням робити музичну фразу, глибоким емоційним інтепретуванням та винятковою дикцією, бо вона мала своїми учителями таких майстрів, як Віктор Степанович Косенко та Микола

Миколаєвич Філімонов. І один, і другий досконало знали український і західно-европейський вокальний репертуар. Коли Віктор Косенко (будучи ще чудовим піяністом) з величезною наполегливістю інтепретував численні твори світового вокального репертуару, то другий був центральним виконавцем музично-вокальних демонстрацій в українських перекладах (від Й. С. Баха до Курта Вайля) в Інституті ім. М. Лисенка...

В 1929 р. Олена Лозицька була прийнята до хору Київського Оперового Театру. Для молодих талановитих співаків ставилися умови проспівати одну оперову арію і дві пісні. Праця там була нелегка. Хористи працювали кожного дня від 10:00 години ранку до 2:00 години дня на пробах, а ввечері були зайняті в оперових виставах. Проспівавши три роки в хорі Олена Лозицька отримала запрошення співати на спеціяльнім іспиті, щоб дістати статус і працю оперової солістки.

Іспит пройшов з великим успіхом і Олена Лозицька стала солісткою Київського Оперового Театру. Починати довелося з епізодичних партій. Першим виступом Олени Лозицької була партія покоївки Маші („Винова дама" П. Чайковського), де було лише кілька фраз. Другою партією вже була більш відповідальна — Жриця в „Аїді" Д. Вердо. Тимчасом вона виступала в багатьох концертах, а також працювала над основними партіями українського та західньо-европейського репертуару. Мала можливість на протязі 1929-1930 років працювати з видатними диригентами (Олександр Брон, Лев Брагінський, Арій Пазовський, Володимир Йориш та режисерами (Володимир Манзій, Йосип Лапицький)...

Не дивлячись на успіх у другорядних партіях вибитися на перше положення було надзвичайно важко, хоч Олена Лозицька володіла чудовим лірико - драматичним сопрано, мала добрі сценічні здібности та імпозантно виглядала на сцені. І лише один раз, коли захворіла Наталя Захарченко, що мала співати партію Оксани в опері „Запорожець за Дунаєм", Олена Лозицька виступила в цій партії з великим успіхом, не дивлячись на те, що перед тим не мала, навіть, можливости пройти пробу з оркестрою...

Але сталося, що на виставі був присутній директор Луганської Опери Арсен Кудрин, що шукав за молодими співаками для своєї опери. Після короткого інтерв'ю їй було запропоновано перше положення. Докінчивши сезон, навіть, всупереч особистим справам вона переїхала до Луганська, де почалася інтенсивна праця над новим репертуаром. Це був період справжнього розцвіту її оперової діяльности. Там вже вона співала такі партії (крім Оксани в „Запорожці за Дунаєм") як Тетяна („Євґен Онєгін" П. Чайковського), Маша („Дубровський" Е. Направника), Домна Сабурова („Царева наречена" М. Римського-Корсакова), Тоска в однойменній опері Дж. Пуччіні та інші...

В 1939 році Олена Лозицька підписала контракт з Львівською Філярмонією і почалася її широка концертова діяльність зі своїм чоловіком Доментієм Йохою-Березенцем. Вони об'їхали всі більші і менші міста Західньої України, даючи численні концерти української музики. По закінченні війни обоє вони опинилися в таборі Карсфельд, а пізніше в Міттенвальді, де продовжували свою концертову діяльність.

1948 року заходами українського меценатапіонера Петра Зварича співаки переїхали до Канади. Лихоліття в часах війни не заламало духу й любови до співу, і Олена Лозицька продовжує свою концертову діяльність зі своїм чоловіком. Численні рецензії української і чужомовної преси високо оцінювали їх виступи в широкому репертуарі оперових арій, романсів і пісень. Найбільшим успіхом користувалися пісні і романси на слова Тараса Шевченка та Івана Франка з музикою М. Лисенка. Серед них на слова першого („Плавай, плавай, лебедонько", „Не вернувся із походу", „Утоптала стежечку", „Ой, я в батька єдиниця", „Ой, одна я одна (та другого) „Розвійтеся з вітром", „Місяцю-князю")...

Крім того з досконалою фразировкою звучали „Три шляхи" Якова Степового на слова Т. Шевченка, „Горить моє серце" Ярослава Лопатинського, „Останні квіти" Остапа Бобикевича, „Ой, вербо, вербо" Станіслава Людкевича на слова Василя Пачовського, „Ой, у полі тихий вітер віє" Бориса Лятошинського, „Ой, ходить сон" Л. Ревуцького, „Співа зима" та „Колискова" В. Косенка та багато інших...

Пишучи ці рядки автор не може не згадати прослуханий ним дует з останньої сцени опери Чайковського „Євген Онегін" у виконанні Олени Лозицької з її чоловіком Д. Йохою-Березенцем... Слухалось багато „Тетян" у виконанні від української Зої Байдай до канадійської Терези Стратос на сценах. Були „Тетяни" з перевагою чистого „бельсанто", були з перевагою сценічної гри... Але на цей раз дует в концертовому виконанні... Слухаючи в ньому досконало подані Оленою Лозицькою музичні фрази довелося відчути в них глибокий конфлікт любови й вірности в душі її Тетяни... Коли ж говорити про твори Миколи Лисенка, то в голові автора ще й досі звучать тембральні тони трагізму сильного голосу Олени Лозецької в творі „Ой, одна я одна"...

Не може забути автор і шляхотної вдачі Покійної... З нею довелося час від часу зустрічатися останніми роками в Едмонтоні, коли вже вона відійшла від своєї концертової діяльности... Але Покійна завжди виявляла свою надзвичайну гостинність і здається рада була би зробити все, щоб гості відчували себе просто й щиро... І було боляче й прикро констатувати факт, що її мистецтво вже належить минулому... А вона була перш за все людиною мистецтва і для неї воно становило основну мету її життя...

Любов Дражевська

Симиренки — леґенди і дійсність

Симиренки — рід промисловців, технологів і конструкторів, власників цукроварень і машинобудівельного заводу, піонерів пароплавства на Дніпрі, меценатів української культури і вчених садоводів.

За комуністичного режиму на Україні родину знищено.

Левко Платонович Симиренко, вчений-помолог (помологія — селекція і генетика плодових культур), батько наукового плодівництва на Україні і автор низки капітальних праць та статтей, заклав у родинному маєтку у Мліїві на Черкащині унікальну збірку маточних культур та гібридний сад, найкращу на території Російської імперії бібліотеку з галузі садівництва, дослідні лабораторії, тощо. Там він і загинув 6-го січня 1919-го року від кулі чекіста, який забив великого вченого пострілом через вікно його робочого кабінету.

Справу Левка Платоновича перейняв його син Володимир, знищений в роки сталінського терору.

Володимир Левкович (Львович) Симиренко народився 31-го грудня 1891 року. Він змалечку зацікавився садівництвом і вже у вісім років сказав батькові, що твердо вирішив стати також помологом, коли підросте. Левко Платонович радів виборові сина, але поставив умову, що кожного літа під час вакацій Володимир працюватиме у родинних садах під доглядом та керівництвом досвідчених фахових садівників на тих самих умовах, що й робітники. Це означало, що він повинен був щороку зголошуватися о 6-ій годині на наряд і працювати повний робочий день, як і інші. Так Володимир вивчив садівничу справу від самого кореня, став учнем і найближчим співробітником батька.

1918 року Володимир Симиренко закінчив сільсько-господарський факультет Київського Політехнічного Інституту і його запросили залишитися при Інституті доцентом.

1921 року Володимир Симиренко одержав дозвіл від уряду заснувати на терені націоналізованого родинного маєтку садогородню дослідню станцію та Центральний державний розсадник України, і був призначений їх першим директором.

Одночасно Володимир Левкович продовжував наукову працю батька і залишив безліч друкованих праць з помології та раціоналізації садівництва. Він був професором плодівництва Полтавського СГ Інституту, професором п о м о л о г і ї та садово-розсадницької справи Уманського Плодово-Ягідного Інституту, професором садівництва та городництва Київського Політехнічного Інституту, лектором численних курсів для фахівців та організатором наукових нарад і з'їздів; був головою Всеукраїнської помологічної комісії при Народному Комісіріяті земельних справ України, яка опрацьовувала асортименти плодоягідних культур для усіх районів України; організатором і науковим директором Всесоюзного науково-дослідного плодоягідного інституту в Китаї; редактором журналу „Садівництво, виноградарство та городництво; ініціятором і директором всеукраїнської „Помологічної книги" і душею ґрунтовної реорганізації українського садівництва на новітніх передових засадах, рівної якій за розмахом та раціональністю важко й тепер знайти навіть у країнах західнього світу.

От що пише про Володимира Симиренка Іван Розгін: „Стисло окреслити діяльність і вчення В. Симиренка в галузі українського садівництва і плодівництва дуже важко. Розглядати ж його працю у межах окремих ділянок садівництва та відокремити його теоретичне вчення від практичної діяльности просто неможливо.

Друковані праці В. Симиренка свідчать про те, що він охоплював найрізноманітніші ділянки українського садівництва, систематично і послідовно розробляв усі важливіші питання організаційного, технічного, технологічного і біологічного характеру, як взаємозалежні і нерозривно пов'язані одна з одною частини одного цілого. Він оформлював свої думки, теорії і пляни — науково, практично, літературно і законодавчі, видавав їх у друкованій формі, або випускав у формі конкретних інструкцій для застосування у повсякденній практиці, створював передумови для втілення їх в життя і активно керував їх здійсненням" (І. Розгін. „Володимир Л. Симиренко", УВАН у Канаді, 1959-60, ст. 38).

Володимира Левковича заарештовано 6-го січня 1933 року і присуджено до розстрілу. Вирок змінили на десять років ув'язнення з тим, щоб використати його ім'я та організаційний

хист для заснування дослідного господарства у херсонських степах на базі зрошування. Володимир Левкович відбував ув'язнення у херсонській поправно-трудовій колонії НКВД і керував там дослідною працею, хоча й ходив у такій самій ватянці, як і решта в'язнів, і у супроводі озброєної варти, їв і спав разом з в'язнями.

31-го грудня 1937 року Володимира Левковича звільнили, а 31-го березня 1938 року заарештували знову і він так і загинув у застінках НКВД.

Після арешту Володимира Левковича совєтський уряд наклав табу на ім'я „Симиренко", вилучив з обігу праці Левка і Володимира Симиренків і припинив видання капітальної праці Володимира Левковича „Часткове сортознавство плодових рослин", що її автор здав до друку незадовго до арешту.

Проте на Україні, на Кавказі та в Середній Азії продовжували плекати яблуні сорту „Ренет Симиренка", що його вивів дід Володимира, Платон Федорович Симиренко, а вчені і практики садівництва продовжували потайки користуватися працями батька і сина Симиренків.

Під час відлиги після смерти Сталіна, Симиренків почали реабілітувати. З'явилися численні статті, присвячені династії вчених-садоводів, біографія Левка Платоновича, яка вийшла окремою книжкою; у 1956 році у Мліїві заснували музей родини Симиренків, а у 1958 році надали Мліївській науково-дослідній станції ім'я Левка Платоновича Симиренка; вийшло вже два видання капітальної праці Левка Платоновича „Помологія" у трьох томах, за редагуванням якої вченого застала смерть.

Цього року на підсовєтській Україні врочисто відзначають 125-річчя народження Левка Платоновича. В пресі періодично з'являються статті про вченого і мають вийти принаймні дві книжки про його життя і діяльність. Це знаходить відголос і в еміграційній пресі.

Здавалося б відрадне явище: нарешті віддають належне Симиренкам. Проте і там, і тут легенди й плутанина.

На Україні — замовчування і перекручування фактів. Совєтські шевченкознавці відзначають дружні зв'язки поета з родиною Симиренків і видання „Кобзаря" 1860 року на кошти Платона Федоровича Симиренка. А про „Великого Хорса", Василя Федоровича Симиренка, блискучого конструктора і технолога, „найвидатнішого, найщирішого українця з-поміж так званих буржуїв", як його окреслив Євген Чекаленко, немає й згадки. Подають досить об'єктивні і докладні відомості про життя і творчість Левка Платоновича Симиренка, а от кулю, від якої він загинув, приписують якомусь „невідомому бандитові". Про Володимира Левковича згадують лише, що він перейняв і продовжував справу, розпочату батьком, а про його діяльність і долю ні слова.

Авторам з підсовєтської України нема чого дивуватися. А от автори на поселеннях заглянули б бодай до Енциклопедії Українознавства, де стисло, але історично правильно подані відомості про найвизначніших представників роду Симиренків.

Донька Володимира Левковича, Тетяна, яка живе в Канаді, зібрала чимало матеріялів про родину Симиренків. Сподіваємось, що зчасом вона зісистематизує та опублікує замовчувані на Україні дані про цих піонерів української економіки, науки і культури.

Відзив

на твір акад. Ф. Ф. Онуфрійчука „Історія 60-ліття Українського Православного Собору Св. Покрови у Вінніпезі

ВПоважаний Побратиме Ф. Онуфрійчук!

Вашу книжку я всю прочитав .... цікава дуже книжка й цікаво було читати. Мушу Вам признатись, що книжка написана фахово, мова справжня українська, матеріяли підібрані й розкладені в книжці з добрим смаком і порядком — приємно й читати. У цілому мушу зазначити, що це мабуть буде одна з найкращих книжок, в якій докладно насвітлена не тільки історія собору, а й докладно заторкнуто початки та історію Української Православної Церкви.

Дуже добре, що книжка появилась перед 1000-літтям святкування прийняття православної віри в Україні. Я навіть задумую написати листа до Консисторії нашої Церкви, щоб вони у „Віснику" чи в „Українському Голосі" або навіть в обох передрукували ПЕРЕДМОВУ, з Вашої книги — хай народ „замучений" читає, бо не кожен і не кожна, будуть мати нагоду читати це в книжці, бо напревеликий жаль у Канаді книжка не користається пошаною, як повинно б бути... а ще українська. У Канаді, взагалі читання книжок не є в моді, зокрема серед молодшого покоління.

К. Т. з Едмонтону.

Іван Боднарчук

Зор'яна

ОПОВІДАННЯ

Клим Завгородній із дружиною Калиною, навантажили грузовик усяким добром, вирушили в дорогу до дочки Зор'яни. По роках важкого болю і гніву, батьківські серця розм'якли, як м'якне підвесну ледяна кора. Батьки заклялись були не признаватись до дочки, дочка проти волі батьків одружилася з якимсь приблудою, переселились на схід та й як казали, зник по ній слід. Раз на рік приходили лише різдвяні привітання — зразу тільки з підписами дочки і зятя, а по роках, з'явились на картках свіжі імена — „Лада й Мирон". „Це вже, мабуть, наші внуки, — то що ти скажеш, Климе? — запитала Калина. — Що я скажу? Не знаю, що сказати: виростають і не знатимуть, що в них були свої дідусь і бабуня. На згадку про внуків защеміли в них серця.

Калина збираючись у дорогу, напіткнулась у скрині на вишивану Зор'янину блюзочку, шкільні свідоцтва і зошит списаний піснями. Стрепенулась у матері душа, пом'якло серце. Зібрала все це в торбу, як дорогоцінні реліквії — подумала, речі ці нагадають Зор'яні її дитинство й материнську ласкавість... — Звихрені були в дорогу. Довго розважали, не могли здорожитись, аж одного світанку, після гірких снів, вирушили.

— А куди ви? — питали сусіди.

— Їдемо, може, сама дорога підкаже, куди нам... — сказав Клим. А сусіди вже й не допитувались, бо знали їхню турботу.

Їхали мовчки, а як виперлись на битий шлях, в пошумі коліс вчувалась їхня пісня. Пісні, немов дощеві дні навесні, відволожували ярі почуття.

— „Гей поля, ви поля! Куди то нас занесла доля гірка!"

Відцвілі пісні, немов журавлі повертались із вирію рідної землі. Нагадували старим їхню першу юну зустріч. Це було над Збручем, у роки голоду... Якось ще в дитинстві через Збруч, подали собі руки, а потім і звінчались. Далекий світ, багато літ, а цей Збруч і досі залишився невигоєним рубцем у людських серцях. Батьки наші не знали, що їхнім онукам доведеться одружуватись з чужинцями... — Гуторили, зідхали.

Пригорнувшись одне до одного, вмовкли. Машина гнала назустріч сонцю. Сонце поринало за кущаві горби, розганяло наполошені табуни хмар, срібними мечами схрещувало шлях між високими скелями. Назустріч вибігали мости та сині хусти озер. Вітрець розчісував кушлаті хмари, тихі трави і зелені кужілі дерев.

— Дивись, Калино, в мапу, чи правильно їдемо, щоб не збитись нам із шляху, а то заїдемо під дурного хату...

— В гірше вже не в'їдемо... — з огірченням сказала Калина.

— Подумати лише, гарна була, запопадлива, як та бджола. Все що ми мали, в неї вкладали, а ось чим повернулось добро наше...

— Ще не скінчилось... Внуків відберемо собі. Відберемо поки малі, щоб не пізно було.. — сказав Клим, впевнено хитнувши головою. — жаль, що скоріше не додумались.

— Не знати, як зустрінуть нас?...

— Їдемо з добром та й у серці з теплом, то ще б...

Ґрузовик сповільнив біг, з'їжджали з горба. Шляхи, немов стяжки обсотували у видолинках городці, сади. Довгі милі робились милішими. Чергувались краєвиди, заспокійливо впливали на схвильовані душі Завгородніх.

— Чи ти знаєш, де ми є?

— Авжеж що знаю. Не знаю, але уявляю, що під Києвом, з'їжджаємо з горба... Пригадуєш? Оце і я хотів тобі нагадати. На саму згадку на душі робиться відрадніше.

Хатки, немов на шахівниці, витанцьовували, метаючи віночками квітів. Травники і квіти заносили запахами природніх парфумів.

— Це вже, мабуть, десь тут... Читай номери... А ось і хатина з ґанком потонула в квітах... Зупинились. Далі нікуди нам... Ждатимем, може, пізнають... Вийдуть і привітають.

— А, може, й немає нікого вдома...

Ждали. Хата цвіла. У вікні метушились дитячі обличчя. Дівчинка в косах, як колись — Зор'яна. Виходить ми вже вдома... А ось і Зор'яна!

Зор'яна виплигла з хати, зустріла батьків з відкритими раменами, усміхнена і заплакана. Обняла матір і розхлипалась.

— Чого ти плачеш, дочко? — запитала мати.

— З радости, я тішусь, а сльози... сліз не зупинити. Але заїжджайте. Заходьте!

— Підожди, хай лише розвантажимось... Ми привезли тобі дещо з ярини та й яблук...

Цього року в нас яблуні зародили так, що Гей! А ти ж так любила їх... говорив батько.

— Ой та навіщо було цим клопотатись. Усього в нас тут доволі.

— Ет, говори ти своєї! Це ж із власного городу.

Батьки розвантажували грузовик, а Зор'яна поспішила вивести діток. Лада придержувалась маминого фартуха, а Мирон був у матері на руках. — Діти, — це ваш дідусь і бабуня, про які я вам так багато говорила... Привітайтесь!

— Ну, то як ти тут дочко? Діток, бачу, маєш гарних, а як чоловік? — запитав батько.

— Заходьте в хату, познайомтесь, а тоді й поговоримо.

— Ти в нас, дочко, була гарна. Гарних женихів мала, а що вийшло?

— А хіба гарним одружуватись тільки з гарними? А якби мішатись, щоб із поганих робити гарних... — З насмішкою, сказала Зор'яна. — Але заходьте в хату, познайомтесь, тоді й поговоримо... Ви ж його ще не знаєте...

— Так, бачимо, гості в тебе... — сказала мати.

— А хіба ж ви не гості в нас. Заходьте! Там тільки колеги Давидові. Вони вже набулись, виходять.... Заходьте! Бабуня перейняла Мирона на руки, пригортала, обціловуючи, а Лада вела дідуся за руку. Зять з піднесеними руками вибіг на зустріч. Він, як прибирав посуд із стола, то так і вибіг з припнятим фартушком.

Перед самим ґанком відбувся якийсь, немов традиційний парад. Давид з ритуалом і веселою промовою зустрічав гостей. Батьки не могли з дива вийти: хіба ж це той приблуда — чужинець, якого ми й бачити не хотіли?

— Я, Давид. Познайомимось, а то й не знали б ви, за кого дочку свою оддали.

А тоді вже у вітальні, коли батьки сиділи з онуками на колінах, Давид продовжував: Якось воно у нас так склалося, як не в людей. Ви так, немов погнівались. Але облишім це! Не будемо повертати те, що давно вже минуло. Воно якось так, говорив наливаючи чарки, склалося, подружились ми з Зор'яною, так, немов з іграшки. А життя має свій закон. Що ж, тоді я ще був нічим. Почав фармацевтику, переключився на юристику... Батьків своїх я не пам'ятаю, виростав у чужих. Я й сам не знав, хто я і куди себе оприділити... Звінчались ми. Увійшли у нашу хату, що так скажу дві культури, сіли собі поруч біля столу і стали правуватись, котра котрій має поступитись. Не знали ми на яку нам стати... Моя культура на папері, а Зор'янина в душі. Я студіював закон, і хотів, щоб усе воно було позакону. Розумієте мене? Зразу ми якось так лагодили пів на пів. Але правдою є, що культура культуру не виключає, а радше доповняє. А все-ж-таки, мусить котрась домінувати. Так і в нас було, доки не народилась наша Лада. А як прийшла на світ, то вона так, немовби пальчиком на мене покивала: „ти, батьку, правник, а яке право бережеш у своїй хаті?" — подумав я. Та й став поступатись Зор'яні.

Мати найближча дітям. Хай буде по її. До того, бувало, сядемо ми на лавочці під горіхом, Зор'яна візьме листок у свої уста і обливає мене своєю мельодією. Заслуханий у цю мельодію я відчув, що це мельодія моєї душі. Зважте на те, що саме почуття зобов'язує нас. Нічого, як почуття має силу... Мені згадалось, що пісню цю співала маленьким моя мати. Тоді я став дошукуватись свого родоводу. Ой багато говорити, скільки це в мене взяло часу.

Ану, Зар'яно подай-но лише оту мапу, хай батьки побачуть, які дороги вели мене, щоб розшифрувати свій родовід. Людський рід при різних обставинах розпадається, а по часі зцілюється. Усе залежить від сили почувань.

Зор'яна якоюсь чергою один по-одному листкові підсувала Давидові мапи і довідки. У руках Давида шелестом перешіптувались листки, обличчя його розпромінювалось. Він говорив справно українською мовою і батьки не могли вийти з дива.

І ось я дійшов до того, що дідусь мій був українець, а бабуня чешка. Мати моя, їхня дочка — українка, одружилась з німцем. Я їх не пам'ятаю, але почуваюся українцем. Та ось, як бачите, наше українство має силу перевтілюватись з покоління в покоління... Мені не тяжко було вивчати українську мову. Але, коли я говорив по-українському, люди уважають, що я не серйозно говорю. Тому то я в таких випадках часто заступався Зор'яною, в неї все це виходить переконливіше. Вона в нас сонце — джерело краси, любови і сили...

— Не перехвалюй, Давиде, бо ніхто тобі в це не повірить. Давид один, а нас троє, тож він мусить іти за нами, — сказала Зор'яна.

— Я б не пішов, коли б у душі цього не відчував. Я ж сказав, що почуття дає велику силу людині у її напрямних.

— Діліться, діти, всім добрим, то й добре буде вам і вашим дітям. А що ти на це, Климе? — запитала Калина. Клим підморгнувши вусом, сказав:

— Ми приїхали забрати ваших діток, а тепер бачимо, що клопотатись ними не треба. Вони й далеко від нас виростатимуть нашими, бо в них гарні батьки.

— Діти, як виростуть, то й самі до вас поїдуть, — сказав Давид.

— Ти ж дивись, Зор'яно, які щасливі наші діти в дідусів на колінах.

— Ось прийдуть вакації, поїдемо разом, родинно. Ви наша пристань, — сказала Зор'яна.

— Я завдячую Зор'яні — це вона загубленого мене привернула до свого роду — мого кореня. Тепер я відчуваю тут твердість під ногами, знаю, що в мене і в моїх діток є свій народ, своя земля — свій корінь. Зразу Зор'яна вела мене немов сліпця по східцях до свого храму, а тепер, я сміливо ступаю, як додому.

Зор'яна зодягнула Ладу у свою дитячу вишивану блюзочку, взяла зошит з українськими піснями, що привезла їй мама і кімната пройнялась рідними мельодіями. Пісні перегукувались в душі Зор'яни з її дитинством.

Родина угощувалась. Було в них про що поговорити. Хата ясніла усмішками. З розмов переходили на пісні. Білими голубами, стріпуючи крильцями, вітали над хатою рідні пісні.

— Та й так. З якою скорботою виїжджали ми з дому, повертаємось щасливі з приплодом гарної сім'ї. Праця над дітьми покращує світ. — Сказала Калина.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Подаємо до ласкавого відома всьому українському громадянству, що з благословення Блаженнішого ВАСИЛІЯ, Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади та з підготовкою Ювілейного Комітету Хрещення України на Британській Колюмбію відбудеться: 1-2 і 3 серпня 1986 р. у Ванкувері, під час світової виставки „ЕХПО", величає святкування 1000-ліття хрещення України у Святу Православну Віру, в якому візьме участь увесь єпископат нашої Святої Православної Церкви в Канаді з місцевим та прибулим духовенством.

Щоб забезпечити гостям місце перебування, Ювілейний Комітет замовив на терені Університету Британської Колюмбії помешкання в ціні 26.00 дол. від особи (кімната з душем); 45.00 дол. від особи (кімната з лазничкою). Коли в родині є більше осіб, тоді доплачується по 10.00 дол. від кожної особи.

Зголошення треба надсилати на адресу університету, яку подаємо нижче. Перебування на університеті від 30-го липня до 6-го серпня 1986 року.

За Ювілейний Комітет:

Митр. прот. Юрій Туржанський — голова.
Свящ. Михайло Сокирка — секретар.
UBC Conference Centre, Reservations
The University of British Columbia
5959 Student Union Mall
Vancouver, B. C. V6T 1K2

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

Дорога Пані Н. Когуська!

На черговій конференції Союзу Українок Канади в Саскатуні — 20 лютого цього року — маю приємне поручення скласти Вам в імені присутніх провідних членок і делеґаток нашої організації найщиріші побажання швидкого виздоровлення та повороту до повного здоров'я. Разом з побажанням передаю 27.00 дол. — Це Ваші квіти на Прес. Фонд журналу. Всі ми жалуємо, що Ви цього разу не були з нами.

Павліна Ігнаш, делеґатка Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок у Вінніпеґу на конференції в Саскатуні.

— — —

Дорога Пані Н. Когуська!

Членки відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки при катедрі Пресв. Тройці в Вінніпезі жаліли почути про Ваше захворіння і тому бажають Вам скорого повернення до повного виздоровлення.

Як редакторці журналу „Промінь", яка ідейно посвячує себе і своє знання для народних справ нашого суспільства, складаємо замість квітів 25.00 дол. на фонд „Променя", котрим насолоджуємося кожного місяця.

Щасти Вам Боже, пані Когуська, в здоров'ю і праці на Многі Літа!

Павліна Ігнаш — голова,
Павліна Кревецька — кор. секретарка.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

RAFFLE WINNERS

The following are the winners in the Ukrainian Museum of Canada's annual cash raffle:

$2,500.00

— Ukrainian Museum of Canada, Manitoba Branch, 1175 Main St., Winnipeg, Manitoba R2W 3S4
(winning ticket sold by Lesia Ukrainka UWAC Branch, Winnipeg, Man.)

$1,000.00

— Lorna & Heather Buziak, RR #1, Box 4, Whitkow, Sask. S0M 1S0
(winning ticket sold by Olha Kobylianska UWAC, Branch, Whitkow, Sask.)

$100.00 (Winners)

— Fern Mulyk, Box 297, Radway, Alta. T0A 2V0
(winning ticket sold by Lesia Ukrainka UWAC, Branch, Radway, Alta.)

— Eva Rosinski, Invermay, Sask. S0A 1M0
(winning ticket sold by Ukrainian Museum of Canada, Saskatoon, Sask.)

— Stephanie Sorochka, 1802-9th St. S. W. Calgary, Alta. T2T 3C3
(winning ticket sold by Olha Kobylianska UWAC, Branch, Saskatoon, Sask.)

— John Lewandosky, 4 Pleasant Bay, Winnipeg, Man. R2K 0E1
(winning ticket sold by Offiena Pchilka UWAC, Branch, Sandy Lake, Man.)

— A. Olineck, 462 Lakeview Rd., Yorkton, Sask. S3N 2K9
(winning ticket sold by Olena Pchilka UWAC, Branch, Yorkton, Sask.)

— John Charko, Box 192, Carrot River, Sask. S0E 0L0
(winning ticket sold by Ukrainian Museum of Canada, Saskatoon, Sask.)

— Ukrainian Women's Assoc. of Canada, Yorkton Branch, 61 Barbour Ave., Yorkton, Sask. S3N 2H6
(winning ticket sold by Olena Pchilka UWAC, Branch, Yorkton, Sask.)

— Dave Carney, 339 Avenue C. South, Saskatoon, Sask. S7M 2N5
(winning ticket sold by Ukrainian Museum of Canada, Saskatoon, Sask.)

— Kay Chernowsky, 5303-97 A. Ave., Edmonton, Alta. T6B 1C9
(winning ticket sold by Lesia Ukrainka UWAC, Branch, St. Elias Parish, Edmonton, Alta.)

— Natalie Nykiforuk, 1054-104 St., #3, North Battleford, Sask. S9A 1N4
(winning ticket sold by Offiena Pchilka UWAAC, Branch, North Battleford, Sask.)

— J. Capek, 85 Batterhill St., Winnipeg, Man. R2K 3B4
(winning ticket sold by Olha Kobylianska UWAC, Rosa, Man.)

— Julia Nykiforuk, 27 Tooklea Cres., Scarborough, Ont. M1S 4J7
(winning ticket sold by Olena Pchilka UWAC, Branch, North Battleford, Sask.)

— Barb McAlear, 1207 Erinlea, Oshawa, Ont. L1H 7J4
(winning ticket sold by Barvinok UWAC, Branch, Oshawa, Ont.)

— Rose Stechishin, 13048-72 St., Edmonton, Alta. T5C 0P0
(winning ticket sold by Lesia Ukrainka UWAC, Branch, St. Elias Parish, Edmonton, Alta.)

— C. Cooper, 1071-112 St.., North Battleford, Sask. S9A 2L2
(winning ticket sold by Olena Pchilka UWAC Branch, North Battleford, Sask.)

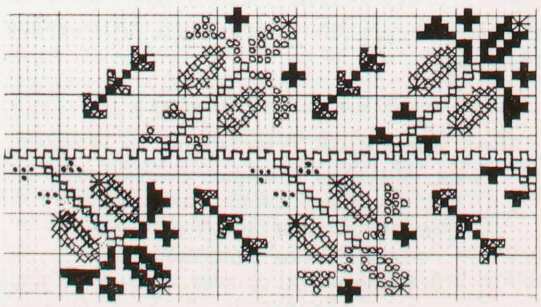

HOW RELATIVES OF DISIDENTS FARE IN USSR

A summary of the talk given by Raissa Moroz at the Second Wreath Conference, October 11-14, 1985 at the University of Alberta, Edmonton. Raissa was an active participant in the Ukrainian National Movement in Ukraine in the 1960's and 1970's. She was allowed to emigrate to the U.S.A. in 1977. At present, she is employed as a librarian at St. Andrew's College in Winnipeg. She is also on the editorial board of Vidnova, a Ukrainian journal of social and political thought.

Raissa's topic was the wretched situation of the relatives of political prisoners in the USSR.

She began by stating that Soviet women in general and dissident women in particular, are facing problems not at all pertinent in any way to purely feminist issues. In fact, she believes that her women friends in Soviet Ukraine would likely be very envious of the problems of the North American woman. The concerns faced by feminists in Canada and the U.S.A. are only a theory to the female population of the Soviet Union. The whole population in the USSR is concerned with daily survival. The women accept the concept of being sex objects unconsciously and behave accordingly. There is no time to think, let alone discuss this situation.

The problems of women in these two different worlds exist on two different levels. Raissa concentrated on one problem out of a wide range of problems for women in the Soviet system.

No Soviet law states that the relative of a convicted person shares responsibility with him or her for crimes. The law actually declares that parents are not responsible for the actions of their of age children and vice versa. Yet here the Soviet State reveals its hypocrisy. Moral codes and rules exist on paper. But, in practice, persecution is in effect.

So, as a rule, the wife of a political prisoner loses her job. Different reasons are found to deprive her of a position and of all means of earning a livelihood. In Raissa's case, she was dismissed for not doing enough scientific research. In the case of Svitlana Kirechenko, the wife of Yuriy Badzyo, she was dismissed twice. The first was from the Ukrainian SSR Academy of Sciences for allegedly being unreliable. She was given a position in the pharmacy department. After her husband's arrest in 1979, she was again dismissed and could not obtain employment as a qualofied scientist anywhere. In 1981, she was warned that she could be charged with parasitism. In the Soviet Union, this means that a person is living without apparently working, that is, living off someone else. Svitlana went to work as a cleaning woman in a post office building.

Losing her job is not the only punishment. The wife and children are used to bring pressure on the prisoner. He is urged to think of his family and to admit that he is wrong. But the accused has nothing to confess and very few will compromise their consciences.

If the wife does not remain silent but keeps sending complaints to officials, or worse still, manages to contact foreign sources, like Amnesty International, then she can expect special harassment. In 1974, her husband, Valentyn, declared a hunger strike. Raissa appealed to Western journalists and to Amnesty International. As she says, the entire police organization came down on her head. She was summoned almost every day to the KGB headquarters for questioning. Her friends were called in for questioning and pressured to give evidence against her. Gangs of men followed her on the street. After midnight, a rock was thrown through her window, hitting her on the cheek. The windows of her friends were broken in like manner. Her son was punished by having his school grades lowered. Fights were picked with him on the street, making him out to be a delinquent. She feared for the physical safety of her son. Such treatment is typical for the relatives of political prisoners.

Other hardships were the loss of a breadwinner, long years of loneliness and the problems of bringing up children alone. How do you explain to your children why their father is in prison?

At one time life was made more bearable by parcels from relatives outside of the Soviet Union. Now paid parcels have been prohibited by Soviet authorities. Some years ago, the Solzhenitsyn Foundation helped the families of

prisoners. It has now been disallowed and its distributors arrested.

One time friends avoid the family of a political prisoner. They know that the KGB is watching the home and have likely bugged the telephone. Only a few friends remain and they are often intimidated.

The wife of a political prisoner is deprived of everything possible, including a place to live. She is followed; men try to seduce her; her morals are a subject of innuendo; anything to discredit the wife and to demoralize the husband.

Regular meeting with the imprisoned husband, permitted by Law, turn into harassment and humiliation. The wife and children often travel thousands of killometres to the long awaited meeting only to discover that the husband's visiting privilege had been cancelled due to some rule which, in the opinion of the camp guard, he had broken.

Humiliating procedures before and after the meeting destroy much of the happiness. The woman must undress completely before a woman guard. The latter examines the seams of the clothing, feels the hair, looks inside the mouth and insists that the woman squats for an internal probe. Women submit to this humiliation just for the joy of seeing her husband, son or brother.

In an open letter addressed to Women's World Organizations, Svitlana Kirechenko, says, in part, "For years our children do not have a chance to come close to their father, to hold his hand, to tell him things about themselves, to ask him about his welfare without a guard present. Once every six months, we are permitted a short meeting. During this meeting we are separated by a huge table in a darkened room where we are watched over by three or four guards. In such a setting, one forgets even the most common words, the throat becomes dry and the tongue thickens with emotion.

Not much better off is the situation of a family of a political exile sent to the remotest corners of the Soviet Union. Many women join their husbands in these far-off villages even at the risk of losing their own homes. In the vast Siberian wilderness, they share, with their husbands, shacks unsuitable for human habitation. Some wives, not willing to risk their return, keep both homes going. This turns a woman's life into a permanent journey between Ukraine and Siberia; long exhausting travels over bad roads with poor transportation. That is how the wife of Ivan Svitlychny spent five years with her husband in exile. At the same time she kept up their living quarters in Kiev so as to have a home to which they could return at the end of his sentence.

In recent years conditions have worsened for political dissidents and their families. Actions against them have become more violent. Beatings on the streets are quite common; blackmail and threats are routine. The active wives of political prisonersfi who write petitions and appeals, get stern warnings of criminal charges. Such actions led to the arrests of Olha Hewko and Raissa Rudenko.

The behaviour of women under these situations differ, depending on their strength of character, level of education and inclination to conform. Some of these women behave cautiously, avoiding direct confrontation with the Soviet authorities.

However, there is not much difference in the regime's treatment of these women. As long as she has a husband in prison, she is treated as an outcast. Wives of political prisoners, no matter who they are or where they live, are part of a sisterhood. Scattered over the whole of Ukraine, they know each other well and keep in contact. This solidarity amongst them is the source of strength for these women, the only ray of sunshine in the otherwise darkness of their lives.

Raissa looks back on her past life and thinks of her former friends and the worth of true friendship. In spite of her past suffering, she considers it a privilege to have known such uncommonly great people as Ivan Svitlychny, Andrei Sakharov, Vyacheslav Chornovil and the poet, Vasyl Stus. Her f r i e n d s h i p with them had changed her whole concept of life and its values.

Raissa wants to pay special tribute to those brave women who do not hesitate to speak out on behalf of their husbands, sons and brothers. In recent years, with their appeals, petitions and open letters, these women have created a substantial portion of Ukrainian samvydav. This underground literature has attracted the attention of the world to the desperate conditions of Soviet political prisoners; to the ruthless behaviour of camp personnel; to the despotic actions of the KGB; to the Mafia-type character of the Soviet system.

Among the women authors who have contributed to the Ukrainian samvydav are Svitlana Kirechenko, who proved to be an equal to her brilliant husband, Yuriy Badzyo and Stefania Sichko, who, with no academic education, has

Святкування 1000-ліття – Ванкувер, Брит. Колюмбія

Величаве святкування 1000-ліття хрещення України у Святу Православну Віру відбудеться: 1, 2 і 3 серпня 1986 року у Ванкувері, під час світової виставки „EXPO", в якому візьме участь увесь єпископат нашої Святої Православної Церкви в Канаді з місцевим та прибулим духовенством.

Щоб забезпечити гостям місце перебування, Ювілейний Комітет замовив на терені Університету Британської Колюмбії помешкання в ціні:

* $26.00 від особи
* $45.00 від особи (кімната з лазничкою).
* $55.00 від двох осіб (кімната з лазничкою). Коли ж більше людей, то треба платити $10.00 від особи.

Зголошення треба надсилати на адресу університету. Перебування на університеті від 30 липня до 6 серпня 1986 р.

U.B.C. Conference Centre,
University of B. C.,
5959 Student Union Mall,
Vancouver, B. C., V6T 1K2

With the blessing of His Eminence Metropolitan Wasyly, The Jubilee Millennium Committee in Vancouver, B. C., extends an invitation to participate on August 1, 2 and 3, in the grand observance of the Millennium of the Baptism of Ukraine into the Holy Orthodox Faith. All hierarchy and visiting priests af the Holy Orthodox Church will take part.

On behalf of all B. C., we also cordially invite you to EXPO 86. To provide our guests with accommodation, we have reserved a limited number of room at the U.B.C. Campus, between July 30 and August 6. Rates are as follows:

* Single bedroom $26.00
* Single with bath $45.00
* Double with bath $55.00
  ($10.00 each add. person)

Reservations are to be forwarded directly to the University.

Should you require any further information, please write to Mrs. M. Charuk. We look forward to your participation and support.

Mrs. Mary Charuk,
Jubilee Millennium Committee,
154 East 10th Avenue,
Vancouver, B. C. V5T 1S4

* * *

Wednesday July 30, 1986 — Registration for Ukrainian Women's Assn. of Canada Conference — 7 p.m. to 9 p.m. U.B.C. Conference Centre.

Thursday July 31, 1986 — Conference sessions

Friday August 1, 1986 — Sessions continue.

Friday August 1, 1986 — Evening church service Holy Trinity Cathedral
Vancouver — start of Millennium celebration.

Saturday August 2, 1986 — Church services in Vancouver local parishes.
Toronto choir will sing the Liturgy.

Sunday August 3, 1986 — Totem Park building U.B.C. Grand observance of the 1000 year of Christianity in Ukraine into the Orthodox Faith. Participating in the service all the hierarchy and visiting priests of the Holy Orthodox Church in Canada, B. C., Millennium choir will sing the Liturgy. Dinner and concert will follow at the U.B.C. Student Union ballroom.

August 4 and 5 — Opportunity for visitors to visit EXPO.

written outstanding appeals on behalf of her husband and two sons.

Irena Zisels, also the wife of a political prisoner, wrote in 1980, "I bow my head in respect before my sisters, who, for long years have displayed strength and loyalty, hope and fear, have given support to their husbands by defying the laws of a country enclosed by barbed wire. Year in, year out, you, my sisters, hide your tears from your children. You must find ways of finding joy in each single day, in every line of your husband's letter, in the smile of your child, so as not to become embittered."

Raissa closed with a fervent hope that Fortune will once more smile upon Ukraine and that the true story of the martyrology of her best sons will be written. In that story, the names of these courageous women, the wives of political prisoners, should not be omitted. They endured the painful road for a better destiny for their nation.

Summarized by *Helen Raycheba*
Convenor of International Affairs U.W.A.C.

Wednesday August 6, 1986 — Chek out time 11 a.m. — Visitors wishing to stay longer, should make this request when sending in their registration forms.

We stress the urgency to book your accomodation as soon as possible. Because of EXPO, accomodation in the Vancouver area will be scarce and expensive.

P. S. - Vancouver SUMK is also making plans for workshops and activities for all Ukrainian Orthodox youth.

Vesna Festival signs Las Vegas Star

Outstanding Las Vegas performer, Joy Brittan, will be the featured entertainer at Vesna Festival May 8, 9 and 10, 1986 in Saskatoon's Centennial Auditorium.

Ms. Brittan is the singing star in legendary producer Donn Arden's 10 million dollar production "Jubilee" at the MGM Grand Hotel. Performing in front of dazzling special effects and sets, Joy displays a commanding stage presence among the 125 member cast. Her dynamic performances have been the topic for frequent articles written by critics.

Joy Brittan's succes in Vegas' major casino hotels and her intense pride in her Ukrainian heritage promise to make her a sensation at Vesna Festival, billed as the World's Largest Ukrainian Cabaret.

The Festival will complement Ms. Brittan's appearances with an array of colorful attractions featuring two dance bands, two Ukrainian dance groups, kozaks, musical ensembles, a choir and delicious Ukrainian food. This kaleidoscope of activity takes place in an environment created by exotic decor. An art exibit and a boutique featuring handcrafted articles round out an exceptional entertainment experience at a very reasonable price.

Ticket information for Vesna Festival '86 is available from:

Vesna Festival Tickets
Box 1592
Saskatoon, Sask.
S7K 3R3
or telephone (306) 374-0863

A Chorus of 1,986 voices – rise at EXPO 86

VANCOUVER, B. C. — A chorus of 1,986 voices will join together in song on opening day of EXPO 86, May 2, 1986. The British Columbia Choral Federation has agreed to recruit and rehearse both the adult and young singers to take part in what will be a spectacular celebration.

The BCCF will seek participation from community, church and school groups as well as individual choral singers. Groups will be provided in advance with the score of a special work being commissioned by EXPO 86 for the event. Full rehearsals will take place in Vancouver's, B. C. Place Stadium in the two days preceding the opening.

While in Vancouver for the opening day festivities, many of the choir members will attend CHORFEST CANADA '86, May 1 to 4, 1986, a project of the BCCF in cooperation with the Association of Canadian Choral Conductors. This Celebration 86-endorsed conference will draw singers and choral enthusiasts from across Canada together for workshops and performances.

Application forms are available for both the opening day celebration and for subsequent performances throughout the 1986 World Exposition. Contact the EXPO 86 supervisor, Amateur On-Site Entertainment, at 668-6000 or the B. C. Choral Federation, 733-9687.

From May 2 to October 13, 1986 more than 80 nations, provinces, territories, states and corporations will take part in the 1986 World Exposition in Vancouver, British Columbia.

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ
Український виховальний співанник для дітей
СВІТАНОК
Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.
Ціна: $7.50
Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

Як учні Недільної школи святкували Великдень

Діти вже були готові відійти на Богослужбу у Вербну Неділю, але вчителька зупинила їх, ще раз пригадуючи:

— Чи всі ви пам'ятаєте, коли ми зустрічаємось, і що маєте зробити та принести?

— Так! так! — відповіли діти. — Маємо прийти в п'ятницю о пів-до п'ятої.

— Я маю написати листа до дітей в Бразилії — додала Наталя.

— А я до Параґваю — тихі відізвалася Соня. — І маю принести книжечки.

— І я! І ми! — долучились до відповідей Андрійко, Данилко, Ганнуся.

— Принесемо книжечки ті, що ми з них вчилися самі, що прочитали.

— Гарно! Тішуся, що пам'ятаєте — закінчила розмову вчителька.

Настала Велика П'ятниця. У церкву з учителькою увійшли рядочком діти — учні Недільної Школи. В руках мали пучечки квітів. Вчителька сказала покласти їх на столик, що стояв поруч „гробу", приготованого для Плащаниці, увесь у білих квітах. Серед квітів був високий хрест з білим рушником.

Учні сіли в першій лавці. Церква виповнилася людьми. Священик розпочав відправу. Співав хор, горіли свічки перед іконами і в руках в людей.

Коли почався обхід з Плащеницею (символічний похорон Ісуса Христа), учні пішли першими за хором. А по відправі вони всі під проводом вчительки пішли поклонитися Плащениці.

Люди слідкували за поведінкою дітей. Одна з бабусь не витримала й запитала:

— А хто вас усіх зібрав сьогодні і привіз до церкви поклонитися Гробові Господньому? А ви й квіточками прикрасили Плащеницю. Так втішно бачити вас всіх в гурточку, — з лагідною усмішкою дивилась вона на дітей.

— Ми з Недільної Школи. Це ми так заплянували з Панею Марією підготовлятися до святкування Ювілею Християнства — відповіла Ганнуся.

Учителька з любов'ю погладила Ганнусю. До дітей підійшла провідниця Сестрицтва, похвалила їх:

— Вашими квітами прикрасимо сам фронт Плащениці. Вони милі Богові найбільше з усіх!

Настав Великдень. Радісно було людям бути в розспіваному храмі, слухати часті вітання і спів привіту „Христос Воскрес!" Дітям здавалося, що спів з церкви наповняв не тільки храм, але ввесь світ.

І була радість при великодньому столі. Тут молитва об'єднувала родину, а краса писанок і крашанок, квітів, молитва, вітання „Христос Воскрес!", наповняли серця усіх особливим настроєм, що збережеться у кожного на ціле життя. І буде дітям нагадувати щасливе дитинство серед рідних близьких, як скарб великий. Спомини дитинства скрашатимуть життя, спрямовуватимуть життєвий шлях до джерела рідної духовости.

По Великодні на Провідну Неділю учні Недільної Школи приготовили програму — дівчата виводили гагілки, хлопці — віршики, а всі спів під гру на бандурах. Про наміри учнів Недільної Школи допомагати дітям у Південній Америці довідалися отець і провід громади. Коли учні закінчили свої виступи, до них звернувся Отець Парох такими словами:

— Я завжди радію зустріччю з дітьми, з молоддю. Але сьогодні моя радість зокрема велика. Ось почув я, що наші учні розпочали святкування Ювілею 1000-ліття Християнства України. І почали його гарно, дуже гарно! Молитвою перед Плащеницею, прийшли з квітами до Гробу Господнього, написали листи й приготовили книжки для дітей в Бразилії й Аргентині. А там діти не мають багато того, що потребують для життя, а їм дуже побажаний є також і корм для душі — українські книжки! Гарно діти! Хай вас Бог благословить, і воскреслий Христос хай наснажить вас завзяттям, щоб ви виконали свій чудовий плян. Христос Воскрес!"

Раділи діти, раділи батьки, радувалась ціла громада. Шляхетні ідеї — в'язати добрими вчинками святкування величного Ювілею рідної Церкви — це плодюче зерно, з якого ростиме християнська духовість, битиме джерело почувань патріотизму й пошани до української традиції.

Уляна Пелех.

Людина людині є вовком

Ця стара римська приповідка народилася в старій римській поганській державі тоді, коли зло було в моді, і коли людина зі злом подружила, відкриваючи йому широко двері до свого поганського серця і взаємно людина одна одній зло творила. В поганські часи людську совість і поведінку не було кому стримувати. В ті часи людська поведінка у відношенні людини до людини можна порівняти до авта, яке не має гальми і тому таке авто не можна контролювати і воно їде в безодню, у прірву. Подібно до авта без гальми, жила людина без гальми душевної, жила людина в темному поганстві. В той час в моді було зло, яке густим туманом вкривало всю землю й яке люди, з захопленням практикували. Підчас колізійних забав, які тоді були в моді насолоджувалися пролиттям крови, та братовбивством, яке було в їх поганських серцях, які були без християнського почуття, наливало жорстокий садизм-насолоду. Між ними голосно лунав клич умираючих у жорстоких муках людей: „Нехай живе цезар", кричали умираючі внизу.

В нашому житті буває так, як і в прекрасній матері природі: „Бувають дні сонячні, в які людина під впливом гарної погоди в доброму гуморі виконує свої щоденні обов'язки, а бувають дні і понурі, які є сумними для людини. Найбільше понурими й сумними днями в історії християнства були дні підчас поганства, бо тоді людське горе розливалося неначе те, розхвильоване Чорне море, і народ в неправді топився б ще довгі роки, якби не зійшло сонце правди, яким був і є Син Божий, Ісус Христос.

Ісус Христос своєю новозавітньою наукою приніс між нас християн клич. „Тебе Бога хвалимо", розбиваючи кайдани зла, і розвіяв людську ненависть один до одного, навчаючи людей, щоб вони один одного любили, та щоб жили в любовній атмосфері. Коли з приходом на землю Ісуса Христа народилася любов і пролунали з святих уст Ісуса Христа слова: „Мир усім"! Тоді почала стара римська приповідка про те, що: „Людина людині є вовком" поволі, неначе свічка від огню топитися, роставати. Тому, що люди не є постійними у своїй вірі, а вони є хиткими неначе та тополя посередині українського поля, тому вони своєю небратською поведінкою один до одного підтримують цей нехристиянський і поганський дивіз: „Людина людині і дальше є вовком".

Добрий господар, бачить, що на його подвір'я приходять злі люди, несучи йому небезпеку, то він, щоб до себе небезпеки не допустити, ставить загорожу. А тому, щоб і нам не допустити небезпеки до наших дітей, щоб їм уникнути душевного каліцтва, поставмо їм і собі загорожу, та тією загорожею, яка має відгородити нас усіх від зла світу цього. Нехай же ж буде для нас і наших діток наша Св. мати Православна Українська Церква і наша рідна українська мова. Не ходімо ми на ради безбожників і стежками неправдивих, так нас вчить наша мати Церква, а тому нехай же ж наші діти разом з нами перебувають у постійному контакті з нашою Святою Православною Церквою і з нашою рідною українською мовою. Покиньмо ми зозулину привичку, яка кладе в чуже гніздо свої яєчка з тією надією, що чужа птиця для неї виховає її діток.

Наших діток нам інші люди для нас не виховають. Наші діти, це є наші квіти і наш обов'язок, а тому, постараймося виховати їх належно в релігійному і православному дусі. Пригадаймо нашим дітям про нашу старинну примовідку яка нас так вчить: Книга — морська глибина, хто пірне в ній аж до дна, той хоч і труду мав досить, дивні перли виносить.

Так само й ми винесемо дорогі й корисні перлини для нашого життя, якщо будемо знати про нашу Святу Православну Церкву з її релігійною наукою і нашу рідну українську мову. Наша Свята Православна Віра і наша українська мова йдуть впарі паралєльно, а тому не роз'єднуймо їх нашою байдужістю. Байдужість веде людей до великого гріхопадіння, а тому стараймося жити так, щоб не бути нам більше слугами гріха, про який вчить нас ап. Павло у своєму посланні до Римлян (6:6). Без рідної Церкви й без рідної мови, ми можемо духово й національно пропасти так, як роса на сонці і будуть чужі панувати безперестанно у нашій рідній сторонці.

Великий реформатор землі Чеської Ян Гус, який вчив так, кажучи: „Хто боїться вовка, той нехай не йде в ліс!" Берімо приклад теж, як не боятися зла від старо-завітнього Давида, який вийшов у двобій з Голіяфом і сказав Голіяфу так: „Ти виходиш проти мене з мечем та списом, а я йду проти тебе — з єдиною тільки надією на допомогу Божу".

о. В. Боровський

НАШИМ ДІТЯМ

Веснянка

Ой, там на узлісі
Пташка на горісі,
А попід дубочком
Діточки віночком,
Згори зза хмарини,
Де віконце синє,
Сонце заглядає,
"А куку!" — гукає.

Пробіг лісом зайчик
Куцик Побігайчик,
Дітей не злякався,
В гурті загулявся.
"Ну, зайчику, жваво,
То вліво, то вправо,
Дай лапку, Варварі,
Скачте собі впарі!"

А хрущики-жуки
Вмостились на буки,
На скрипочках грають,
Вусами махають:
"Була зима, була,
Вітрами віяла,
Та ми не піддались,

Веснянки діждались".

Р. Завадович

Поза школу

....Степанко не навчився лекції... Не написав завдання. Був лінивенький... А по обіді треба йти в школу...

Степанка зібрав ж а х: п а ні вчителька скаже показати завдання, а у нього — немає; вчителька запитає лекцію, а він не вміє... Заставить Степанка клячати в куті, а то чого доброго — скроїть штанята...

Діти сміятимуться, показуватимуть пальцями...

В Степанка западає скоро рішення:

— Сьогодні не піду до школи. — Так і зробив.

Пішов у лісок, поклався горілиць, під голову поклав торбину з книжками. Коли не лежиться, якби хотілося... Ще й видається, що в торбині щось живе ворушиться, пищить:

— Ай, ай... Уважай, не дуси. Ми ж книжки, а не з пуху подушки. Нас вивчай, під голову не давай, а до школи неси!..

Степанко схопився, п і д няв торбину і кинув від себе в траву... і хоче йти, а йому вслід:

— Ай, ай... Нас в травичку не кидай. Ти ж школяр: тільки ручку в каламар і пиши, і до школи спіши.

— Так, так, так! — притакує старий дятель...

Степанкові соромно, соромно. Він втікає, коли глип: а на дерево білка стриб — і з гілки на гілку скік, скік, скік...

Сіла, розкошлатила хвостик і немов сміється:

— Степанко зі школи втік, втік, втік...

Ще більш соромно Степанкові, коли й білка-скачигілка сміється з нього...

Побіг...

Аби дальше від цього місця.

Задержався на поляні. Під сосною велике муравлище.

— Буде забава. — У Степанка погані думки: розрушить патичком муравлище, мурашки забігають...

— От втіха! — Встромить хустинку до нутра, а завтра діти проситимуть:

— Дай понюхати, дай, дай...

Нахилився, щоб підняти патичка, б а ч и т ь: малесенькою стежечкою спішать до муравлища мурашки, — одна третя, десята. А всі з білими подушечками, немов до ш к о л и школярі з торбинками.

Степанко не видержав, пішов, підняв торбинку з книжками і втік з ліска. На другий день Степанко був перший в школі. Пані вчителька питає:

— Ти певно був хоренький вчора, коли н е прийшов д о школи.

Степанко почервонів як буряк. В очках закрутилися сльози і ледве, ледве промовив:

— Я, прошу пані вчительки, не написав учора завдання і не вивчив лекції і пішов поза школу, але вже більше так не зроблю.

Діти засміялися. Степанкові покотилися цюрком сльози...

Дядько Евген

Квіти незабутнім

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ ДОБРОДІЙКИ ПАРАСКЕВИ ФЕДАК

У десяту річницю упокоєння дорогої дружини, мами і бабуні, добродійки Параскеви Федак, яка упокоїлася 19 квітня 1976 року в місті Гам'ільтон, Онтаріо, складаю на нев'янучий вінок 50.00 долярів.

Митрополит Василій

— — —

У світлу пам'ять членок відділу Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні ,які упокоїлись в минулому: бл. п. Марія Білик — в грудні 1984 р., бл. п. Софія Ґрещук — в лютім 1985 р., бл. п. Ольга Троян — в травні 1985 р., бл. п. Марія Маків — у липні 1985 р., бл. п. Анна Токарчук — у серпні 1985 р., бл. п. Єлена Багрій — 1985 р., в жовтні місяці, бл. п. Катерина Троян — у вересні 1986 р, бл. п. Параня Равлик — в грудні 1985 р. В їх світлу пам'ять засилаємо 120.00 дол. на журнал „Промінь", як нев'янучі вінки на їх свіжі могили. Вічна їм пам'ять! Родинам покійних складаємо щирі співчуття.

За відділ: Марія Дорош — прес. референтка.

— — —

Відділ ім. Княгині Ольги в Ґронлид, Саск. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членки бл. п. Марії Боднарчук, яка упокоїлась 29 січня 1986 року. В пам'ять покійної засилаємо 20.00 дол. на журнал „Промінь".

Вічна їй пам'ять! А родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ: Марія Данилюк, секретарка,
Ґронлид, Саск.

— — —

Відд'л Союзу Українок ім. Княгині Ольги в Ґронлид, Саск. складає 20.00 дол. на журнал ,Промінь" як нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. Наталії Антонійчук, яка упокоїлась 11 лютого 1986 року у Вернон, Б. К. Хай буде Вічна їй пам'ять. Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ. Марія Данилюк, секретарка,
Ґронлид, Саск.

У світлу пам'ять мого мужа, Григорія Шнурка, як нев'янучий вінок складаю пожертву на журнал „Промінь" 20.0 дол.

Ольга Шнурко з родиною
Пентенс, Онт.

— — —

У п'яту річницю упокоєння дорогої сестри, бл. п. Марії і шваґра Мартина Вівчар — упокоїлись 4 квітня і 27 січня 1981 року, в їх світлу пам'ять засилаємо 10.00 долярів на прес-фонд „Променя".

Сестри — Катерина Гринчук, Торонто,
Анастасія Пережак, Брентфорд.

— — —

У п'яту болючу річницю смерти наших дорогих і незабутніх родичів — бл. п. Марії і Мартина Вівчар — упокоїлись 4 квітня і 21 січня 1981 року. Замість пахучих квітів, засилаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Син Денис з дружиною Керин, Торонто,
Син Павло-Зеновій, Гемильтон.

— — —

У другу річницю упокоєння нашої дорогої мами і і баби бл. п. Марії Юрків — упокоїлась 10 квітня та у 27-му річницю упокоєння нашого дорогого батька, бл. п. Данила Юркова — упокоївся 4 березня. В їх пам'ять засилаємо на журнал „Промінь" 20.00 дол.

Вічна їм пам'ять!

Дочка Євгенія і зять Богдан Дучмінські,
внуки: Денис і Євген, Едмонтон.

— — —

Кладу нев'янучі вінки у незабутню пам'ять наших дорогих батьків бл. п. Гавришів (по чоловікові) і бл. п. Бабіїв в їх пам'ять засилаю 20.00 дол. на журнал „Промінь".

Кей Гавриш, Едмонтон.

— — —

У незабутню пам'ять моєї дорогої мами бл. п. добродійки Юстини Мельничук, замість китиці квітів, засилаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Надія Боднар, Едмонтон.

— — —

У незабутню пам'ять наших дорогих родичів бл. п. Дмитра і Марії Фербей, які упокоїлись в місяці квітні 1961 року, кладемо китиці квітів на їх могили та засилаємо 20.00 дол. на „Промінь".

Леся Івасюк і Наталка Мельничук, Едмонтон.

— — —

У п'ятнадцяту річницю упокоєння дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Петра Мороза — упокоївся 27 лютого 1971 року. В його світлу пам'ять замість квітів засилаємо 20.00 дол. на „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Дружина Анна Мороз-Ковальська з родиною,
Брентфорд, Онт.

— — —

На свіжу могилу мого дорогого внука Івана Павлика, й на могили моїх дорогих, котрі відійшли від нас у вічність в минулому: мужа Йосифа Ортинського, дочку Стефанію, батьків — Івана і Теодосію Хохоляк, брата Павла й сестру Анну Цимбалісту в Йорктоні, Саск., замість квітів засилаю в їх світлу пам'ять 25.00 долярів на журнал „Промінь".

Марія Ортинська, Канора, Саск.

СПІВЧУТТЯ

Висловлюємо найщиріші співчуття Катерині Гарасин по втраті дорогог мужа Алика Гарасина, який упокоївся в Едмонтоні 17 лютого 1986 року. У незабутню його пам'ять замість китиці нев'янучих квітів, складаємо 10.00 долярів на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Ольга Ганночко і Анна Данилевич,
Едмонтон.

— — —

Складаємо найщиріші співчуття Ользі Мельничук по втраті дорогої сестри Розалії (Кульчицької) Финмор, яка упокоїлася в Тиздейл, Саск. в лікарні 8 лютого 1986 року. На нев'янучий вінок у світлу пам'ять покійної засилаємо на журнал „Промінь" 40.00 долярів.

Покійній вічна пам'ять!

Ольга Ганночко, Люба Ґреґорі, Анаст. Шемелюк-Радомська, Емілія Косташ, Марійон Подеялюк, Анна Томнюк, Тетяна Лазарович, Анна Данилович, Едмонтон.

— — —

Складаю нев'янучі квіти на могилу моєї приятельки Лукії Голубіцької — упокоїлась в Едмонтоні 4 травня 1985 р. у її пам'ять засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Покійній вічна пам'ять.

Анна Боєчко, Радвей, Алта.

— — — — —

У світлу пам'ять дорогої приятельки Тереси Кулій, яка упокоїлась 25 листопада 1985 р. в Тандер Бей, Онт. складаю на нев'янучий вінок $25.00 пожертву на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття. Покійній хай буде вічна пам'ять.

Іван і Анна Поляк, Скарборо, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої дружини, Ксені Тихонької і внука Олега Павлишина кладу нев'янучий вінок в їх пам'ять — дар в сумі п'ятдесят долярів ($50.00) на журнал „Промінь".

Муж і дід Іван Тихонький,
Ст. Кетеринс, Онт.

— — —

У першу річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Івана Панчука і в пам'ять моїх дорогих батьків — Анни і Михайла Погорецьких — упокоїлись давніше, в їх пам'ять, замість квітів, складаю 50.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Дружина і дочка Доротея Панчук
Вернон, Б. К.

В третю болючу річницю упокоєнн я моєї дорогої дружини, бл. п. Євгенії, яка відійшла у вічність, в неділю, 20 березня 1983 року у Вінніпезі, — замість живих квітів на її могилу, складаю нев'янучий вінок в сумі 25.00 долярів на фонд журналу „Промінь", а мою незабутню дружину хай прийме Господь Бог там, де праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

Муж покійної Євгенії, Юрій Гавалєшка,
Вінніпеґ, Ман.

— — —

Відділ ім. Кн. Ольги в Вернон, Б. К. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членки, бл. п. Наталії Антонійчук, яка упокоїлася на 52 році життя, 11 лютого 1986 року. В її світлу пам'ять засилаємо 10.00 долярів на журнал „Промінь'. Вічна їй пам'ять! А родині висловлюємо глибоке співчуття.

Н. Микитюк, Реф. „Променя",
Вернон, Б. К.

— — —

У першу річницю упокоєння дорогої мами, баби і прабаби Анни Байдали з Вегревил, Альберта, яка упокоїлася 28 квітня 1985 року, складаю в її пам'ять 50.00 долярів на ювілейний фонд журнала „Промінь".

Вічна їй пам'ять!

Дочка Катерина Рожак, Едмонтон.

— — —

Складаємо китицю квітів на свіжу могилу бл. п. Івана Павлика, сина Андрія й Ангелини Павлик. У його світлу пам'ять засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Родині покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

Стефан і Катерина Друль,
Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Парані Ступар, яка відійшла від нас у вічність 7-го березня 1986 року, засилаємо у її світлу пам'ять $20.00 на журнал „Промінь".

Пам'ять про неї буде все з нами.

Стефан і Катерина Друль,
Петро і Марія Чижевські,
Анна Завальська,
Володимир і Марія Сохацькі

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

Відзначення Веронії Трофанюк, заслуженої членки відділу С.У.К. ім. Опени Пчілки в Йорктоні, Саск.

В неділю 9-го лютого 1986 року відділ Союзу Українок ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск. величаво відсвяткував „День Членства". Того дня відбулося прийняття нових членок і відзначення заслужених. Спеціяльне місце у цій програмі, призначено одній членці, яка більшість свого життя, посвятила громадській і церковній праці. Пані Веронія Трофанюк, активна й жертвенна членка відділу ім. О. Пчілки в Йорктоні, народилася в околиці Сторджис, Саск. в родині Доминіки й Михайла Антоновичів. 1921 р. Веронія вийшла заміж за Василя Трофанюка й вони жили в Летбрідж, Альберта, а пізніше в Прісвил, Саск. До Йорктону Веронія й Василь Трофанюки переїхали жити 1929 року. Того ж року вони відкрили фризієрню і провадили її аж до 1965 року. Пані Веронія була кваліфікованою фризієркою. В Йорктоні вони вписалися до Української Православної Громади Святого Преображення, і стали її активними й жертвенними членами. Ще в 60-их роках було нагороджено їх Митрополичою Грамотою, за віддану працю для своєї рідної Православної Церкви.

Пані Веронія Трофанюк, вписалася до Союзу Українок Канади, відділу ім. О. Пчілки в Йорктоні, ще 1937 року. Від початку вона брала активну участь у всіх ділянках праці. Під час Другої світової війни, разом з іншими членками, приготовляла пакунки, які відсилали воякам за море. Довгі роки, Веронія служила на Комітеті відвідування хворих. Під час Великодня, вона збирає писанки, приготовляє свячене й заносить до шпиталю, щоб разом із хворими ділити цю велику радість Воскресення.

Пані Веронія має великі мистецькі здібності. Кожного року, перед Великоднем, вона провадить групове писання писанок, дарує свій віск, кістки, краски, й навчає цього мистецтва, дітей Рідної Школи, сумківців, а також членок. Мистецтва вишивання, вона й досі навчає жіноцтво нашого відділу.

Під її керуванням відділ провадив курс вишивання низинкою, який був надзвичайно цікавий і успішний.

Наші весняні чи осінні базарі, були завжди успішними, завдяки дарування нею прекрасних мистецьких виробів.

Пані Веронія Трофанюк, приготовляла мистецькі вистави на всі провінційні з'їзди СУС, на яких наш відділ часто вигравав перші нагороди за найкращі вишивки.

Багато праці вона вклала під час вишивання церковних обрусів. Минулого року, під її наглядом, жінки вишили нові обруси до церкви (синіми кольорами). Це був проєкт нашого відділу з нагоди 1000-ліття хрещення України. Другий проєкт буде, вишити церковні ризи.

З нагоди 50-ліття нашого відділу пані В. Трофанюк доглядала працю вишивання пам'яткової ковдри. Вона також збирає музейні експонати, вміло їх зберігає, і дбайливо їх розмішує в нашім маленькім музеї в авдиторії. До цього складу музейної збірки, вона сама вишила строї для дев'яти ляльок, які репрезентують різні райони України.

Зліва направо: Анна Кучерява, голова відділу вручує пані Трофанюк почесне відзначення.

Кілька років Веронія була бібліотекаркою при відділі. Іхала як делеґатка на з'їзди. Довгі роки служить як сташа сестриця, та пекла проскурки для церкви. Як глибоко віруюча людина, завжди вчащає на Богослуження в неділі й свята. Пані Трофанюк є передплатницею журнала „Промінь", та інших українських часописів. Щедро жертвує на різні українські установи й інституції. Старається бути присутньою на всіх зборах відділу.

17-го червня 1964 року, вона отримала Грамоту за 25-літнє постійне членство, а 8-го квітня 1973 року, наш відділ вшанував її Почесним Членством. Незважаючи на старший вік, вона, ще з охотою допомагає в праці в церкві й авдиторії. Пані Веронія Трофанюк виховала двоє дітей. Син Іван з дружиною, мешкають в Ванкувері, Б. К., а дочка Анна живе в Каліфорнії, США. Муж Василь упокоївся 7-го грудня 1982 року.

Для членкинь Союзу ,а особливо для членок відділу ім. О. Пчілки в Йорктоні, пані Веронія Трофанюк, є тим світлим дороговказом, який вказує, як кожна членка повинна працювати для добра своєї організації, рідної Православної Церкви й свого народу.

Відділ Союзу Українок Канади ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск., заряд української православної громади Св. Преображення, організації ТУС, СУМК і молодь висловлюють щиру вдячність пані Веронії Трофанюк за її віддану працю, за жертвенність і посвяту та бажають їй кріпкого здоров'я і Божого Благословення ще на довгі роки її життя.

На Многі Літа! **Добр. Марія Гнатів**

Свято членства

В неділю, 9-го лютого, 1986 року заходом відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саскачеван відбулося свято відзначення почесних і заслужених членок Союзу та офіційне прийняття ново-вписаних членок. По Святій Літургії о. прот. П. Гнатів відслужив Молебень за здоров'я членок Союзу Українок. Ми дуже раділи, що голова крайової управи Союзу високодостойна, пані Анна Холод, брала участь під час молитов в церкві, як також збагатила нашу програму пізніше того дня.

Пообідня програма відбулася в Українській Православній Авдиторії при участі гарного числа членок й гостей.

Свято відкрила, референтка Культурного Освітнього Комітету пані Семенюк, яке почато відспіванням „Гимну Союзу Українок". Того дня вшановано членок, які вже 60 літ в Союзі — Катерину Бортняк, Марію Анаку й Сандарію Стефанюк. Почесних членок Агафію Равлюк і Катерину Волощук. Членки, які мають 25-літнє постійне членство Галина Мюка й Христина Сліпченко. Пані Веронію Трофанюк спеціяльно відзначено за її довголітню невтомну працю.

Пані Анна Кірстюк прочитала короткі життєписи нововписаних членок — Маріанни Денисик, Оксани Боднарик і Марусі Луіз Тріщук. Пані Анна Ефтода перевела їх нє приречення та прочитала значіння „Смолоскипу". Кожна членка, коли вписується до С.У.К. одержує цю організаційну відзнаку.

Слова привіту склали: парох громади о. прот. П. Гнатів; голова громади пан Кирило Вінтоник; голова Йорктонського відділу ТУС пан Юрій Скварчук і він йорктонського відділу СУМК — Фіялка Семенюк.

Нашу дорогу гостю, Вельмишановану, пані Анну Холод представила пані Славка Скварчук. Її промова в двох мовах була наукова й дала вказівки як кожний православний член церкви, чи членка Союзу може взяти на себе індивідуальний проєкт в приготуванні до 1000-ліття хрещення України в Православну Віру. Свята Православна Церква є це невгасиме світло для Світу так як Сам Ісус Христос навчав. Його любов і наука є вічними. Достойній гості, пані А. Холод, за її поучаючу промову, подякувала панна Марія Волощук. Відспіванням „Де згода в родині" й молитвою закінчено програму дня. Членський комітет перевів розігравку на журнал „Промінь".

Нововписані членки — зліва направо: Маруся Луіз Тріщук, Оксана Боднарик і Марія Денисик.

Соціяльний комітет, який очолює пані Павліна Костинюк, при помочі молодих сумківок, подав чай і перекуску для всіх присутніх.

З цього свята відділ дарує 100.00 дол. на прес. фонд журнала „Промінь", а 25.00 дол. на поміщення кліше.

За культурно-освітній комітет,
Параскевія Семенюк.

В пошані Лесі Українки і жінок-героїнь

Ґримзбі, Онтаріо

У неділю 16 лютого, 1986 р., після Служби Божої о. Г. Планіда відслужив панахиду за славних доньок українського народу: поетесу Лесю Українку і всіх відомих і не відомих жінок-героїнь, що життя своє принесли в жертву на вівтар батьківщини у визвольній боротьбі. А відтак у вівторок 18 лютого у вечорі заходом членок Союзу Українок відділ ім. Княгині Ольги, було влаштоване скромне свято у пошану згаданих героїнь. Марія Нечай привітала усіх гостей і відкрила програму свята вступним словом на тему: „Жінки героїні у визвольній боротьбі українського народу'. Голова відділу пані В. Яворська прочитала глибокий змістом реферат за життя і творчість паетеси Лесі Українки і також з глибоким відчуттям продеклямувала вірш Лесі Українки під заголовком: „Пізня весна", пані П. Бойчук прочитала за життєвий шлях і письменницьку творчість Ольги Кобилянської, пані М. Бурак прочитала вірш під заголовком „Молитва за полеглих" пан О. Тарнавський.

Від громади Св. Юрія Переможця склали привіти і признання усім членкам відділу, о. Г. Планіда і голова громади Д. Шпитковській за культурно-освітню працю, що з року в рік в місяці лютім по мірі своїх сил і можливостей відмічають скромними академіями свято Героїнь і цим самим пам'ятаємо ми всі завжди за історію нашого поневоленого народу.

На закінчення цього свята членки відділу гостили усіх присутніх чаєм і солодким печивом. На підтримку журналу „Промінь" склали скромну пожертву усі, в сумі 30.00 долярів.

Марія Нечай, прес. референтка.

ПОДВІЙНА ІМПРЕЗА
ГЕФОРД, САСК.

Заходами відділу Союзу Українок ім. Ольги Басараб і церковної громади в Гефорді й околиці відбулось в неділю 27 жовтня 1985 року відзначення членок Союзу Українок і вшанування культурної спадщини.

О годині 2-гій зібралось поважне число вірних до церкви на Обідницю. По закінчені відправи всі перейшли до церковної залі, де було відзначено трьох членок, що осягнули 25 літ праці у відділі Союзу Українок ім. О. Басараб.

Передсідниця Ольга Сметанюк покликала Савелю Гарах, Анну Яківчук і Марію Керелюк за головний стіл застелений вишиваним обрусом та удекорований колачами, що їх спекла Ольга Сметанюк, так само гарно удекорований панною Безмутко торт, що його спекли Н. Гарбуз, Е. Никіфорук і П. Барабаш. На столі срібні свічки і срібний таріль, на якому лежали корсажі і грамоти.

На це ювілейне свято запрошено гостю-бесідницю, пані Катрю Шолтер, заступницю голови Союзу Українок Канади, яку привітала і вдекорувала корсажем Ольга Сметанюк.

Пані О. Сметанюк відкрила свято співом "О, Україно", привітала о. пароха Стеценка та присутніх гостей. Першою точкою програми був жіночий хор "Був собі стрілець" під диригентурою п. Михайлюк. Відтак пані Олесю Михайлюк і пані Анну Гавриш вшановано корсажами за їх жертвенну працю у громаді.

Олеся Михайлюк представила гостю-доповідачку Катрю Шолтер з Кадворту. Пані Шолтер у своїм слові пояснила про змагання і цілі організації, вартість нашого жіночого товариства як відділу Союзу Українок Канади. Вона підкреслила важність зберігати наші культурні цінности і пошану до свого походження, мати також пошану до свого відділу та заохочувати молодші жінки вступати до організації.

Після промови всі членки були представлені у житті й у заслугах громадської активности. Грамоти були вручені кожній членці. Пані Шолтер вручала грамоти, а обов'язок представлення вшанованих членок виконували: П. Барабаш і К. Семко — Савелю Гарах, А. Семко і п. Безмутко — Анну Яківчук, Р. Калин і А. Ткачук — Марію Керелюк, А. С. Яківчук причіплювала імена на стінній тарифі, де вже були імена відзначених членок. По цім жіночий хор відспівав "Зажурились галичанки" і "Многая літа" ювілятам.

Гарах — голова відділу, Софія Керелюк і Анна М. Яківчук. Гефорд: сидять лзіва направо: Катря Шолтер — гостя доповідачка, Савеля

Програму "Наша спадщина" переказав п. Петро Ощипко, який у своїм короткім слові пояснив значення вшанування своєї спадщини та її збереження та попросив до слова пароха о. Стеценка, який так само підкреслив значення спадщини для кожної людини, а зокрема для людей в організації. При цім о. парох привітав відзначених членок оцінюючи їх працю і заслуги.

П. Ощипок попросив пані Сметанюк і п. Є. Михайлюка в імені Комітету Спадщини вручити пам'яткові подарунки у формі ложечки і брошки з написом "Наша Спадщина".

Наша програма закінчилась спільною вечерою та ювілейним тортом. Учасники святкувань склали від себе $60.00 на журнал "Промінь" а відділ Союзу Українок від себе з нагоди 25-ліття членок $25.00 — разом $85.00.

О. Сметанюк, рефер. "Променя"

Дорога Пані Редакторко!

Членки Провінційної Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу бажають висловити Вам, Пані Редакторко свої найщиріші побажання скорого і повного виздоровлення, так, щоб Ви могли ще довгі роки продовжувати ту відповідальну працю в користь нашої організації та українських справ взагалі.

Замість квітів засилаємо 25.00 долярів на Прес. Фонд „Променя".

Соня Бейзик, голова,
Добр. Анастасія Міненко, секретарка.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

СТІНЕН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 22-го грудня 1985 р. в залі під церквою, в присутности 18 членок. Пані Марія Курковська, голова відділу, відкрила збори, привітала присутніх і покликала на молитву "Царю Небесний". Після молитви хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних.

Предсідницею зборів була вибрана пані Антонія Корпан, секретаркою пані Парася Ґурська. Після прочитання минулорічного протоколу і його одобрення, приступлено до звітів заряду і комітетів. Голова пані Марія Курковська звітувала про свою працю, склала щиру подяку зарядові, комітетам та членкам за їхню кооперацію. Вона побажала всім кріпкого здоров'я, щоб надалі в любові, добрим порозумінню так працювали. Пані Анелька Цуркан від контрольної комісії подала фін. звіт і висловила, що все є в порядку. Секретарка Анна Ковальчук подала звіт річної діяльности. Відбулось 8 місячних зборів, одні річні і два засідання. Членки ходили колядувати разом з членами церкви, так само відвідали членів в "Ґейтвей Лодж" з колядою. Відбули два похорони і три поминальні Служби Божі, два обіди — спільний і храмовий. Видали дві вечері, одну для "Рікріешьон Комісії", і пирогову, після котрої мали розігравку. Дали печиво до "Ґейтвей Лодж" на їх чайне прийняття. Дали поміч на "Саскачеван Герітедж", вечерю вшанування піонерів, і поміч при чищеню Оселі Тризуб. Дали другу нагороду учням 7-мої кляси і 8-мої української науки. На день уродин разом з членками Округи вшанували прот. о. Е. Стефанюка. Займалися продажем білетів до Музею і Пров. Управи. Післали дві делегати на Пров. З'їзд. Мали вечірок вшанування 2 членкинь грамотами їх 25-річної праці при відділі. Одну членкиню на її 75-тий рік дня уродин, і відзначили 25-річний Ювілей журналу "Промінь". Гостили окружний Т. У. С. і ювілейні збори. Що тижня з сусідніми громадами далі продовжуємо проби хору і релігійної науки під проводом прот. о. Е. Стефанюка а хором диригує пані Василина Стеранка. Показалося зо звіту, що господині кухні дуже старанно сповняють свої обов'язки.

Референтка добродійна займається збіркою на Червоний Хрест і на Інститут сліпців, та посилає картки — поздоровлення і співчуття.

Церковний комітет дбає про чистоту і красу Божого Храму і з допомогою членок насаджують багато квітів біля церкви.

Наш відділ передав $2,000.00 до церковної громади, а менші пожертви на різні цілі. Сповнили бюджет до Централі. 10 членок передплачує "Промінь".

Фінансовий звіт:

— лишилося в банку 1984 р. — 5,252.38,

— прихід за 1985 р. — 6,202.48,

— розхід за 1985 р. — 7,222.31,

— Осталося в банку — 4,232.55.

Заряд на 1986 р. той самий, голова — Марія Курковська, заст. голови — Адонія Козменюк, секретарка — Анна Ковальчук, заст. секр. — Анелька Цуркан, фін. секр. і касирка — Анелька Королюк. Контрольна комісія — Антонія Корпан, Анелька Цуркан і Франя Гунька. Господині кухні — Адонія Козменюк, Парася Ґурська, Вікторія Королюк, Надя Боднарек, Франя Гунька і Наталя Розтоцька. Церковний комітет — Марія Вігнан, Анна Парасюк, Марія Курковська і Анна Чегорська. Добродійна — Анелька Цуркан. Купування — Анастасія Анака, Анелька Цуркан, Франя Гунька, Надя Боднарек і Орися Лозинська. Сестриці — Анна Парасюк, Анелька Цуркан, Орися Лозинська і Гелена Жмут. Референтки — Єлисавета Цуркан ("Промінь"), Василина Стеранка (мистецтво), яка також займається Рідною школою.

Бажаємо вам, пані Когуська, та всім працівникам журналу, всього найкращого у 1986 році.

Анна Ковальчук — секр.

ГЕФОРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ

Річні збори відділу відбулися 9 лист. 1985 р. Збори відкрила голова Савеля Гарах молитвою і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідниця зборів була С. Гарах, а кор. секр. Анна Ґ. Яківчук. Звіт з цілорічної праці здавали членки заряду. Голова С. Гарах, здаючи звіт склала щиру подяку членкам за їх співпрацю. У відділі є 25 членок.

Впродовж року відбулося 8 місячних зборів і 3 засідань та одні річні збори. Вручували учням недільної школи подарунки. Влаштували випродаж великодного печива, приготовили спільний обід на день Проводів. Членки ходили колядувати і щедрувати разом з церковною громадою, прихід для церкви, влаштовано одно пущення. Т-во належить до клюбу 500. Відбулось у нас свято 100-ліття Жіночого Руху разом з відділом Н. Бетлфорд округу.

Членки брали участь у кампанії на сліпих, відвідували нирсінґ гом і шпиталь у днях Великодня і Різдва з печивами та овочами. Дають дарунки хворим членкам, посилають картки побажань.

У День Спадщини членки допомогали у "нурсінґ гом" і "сінійор ситизен". Влаштували відзначення 25-ліття 3-ох членок і День Спадщини. Всім сеньорам вручили відзнаки. Відділ влаштував традиційний день печива. Допомагали в одному похороні; одній "реюнії" і двох річницях.

Пожертви відділу: Оселі Зелений Гай — $50.00, хоругви в проєкті Союзу на 1000-ліття, фонд Полудневої Америки — $300.00, місцева стипендія — $25.00, місцева церква — $1,500.00 і Телімерікал — $100.00.

Заряд відділу на 1986 рік — голова — Савеля Гарах, 1-ша заст. голови — Стефанія Гавришин, 2-га заст. голови — Олеся Михайлюк, 3-тя заст. голови — Марія П. Карпюк, фінан. секр. — Ліда Лапська, рекор. і фінан. секр. — Анна Ґ. Яківчак. Рефер. "Променя" — О. Сметанюк. Контр. комісія — Олеся Михайлюк, Ригі Калин, Єлисавета Безмутко.

Ольга Сметанюк реф.

ГЛЕСЛИН, САСК.
ВІДДІЛ ОЛЬГИ БАСАРАБ

Річні збори відділу відбулися 13 січня 1986 р. у церковній залі. Збори відкрила голова Марія Гарасим молитвою і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Присутніх на зборах членок — 7. Предсідницю зборів була Марія Гарасми а секретаркою Катерина Данилів. Секретарка прочитала протокол з останніх річних зборів. По цім заряд відділу і комітети. Голова Марія Гарасим склала щиру подяку членкам заряду та комі-

тетам і членкам відділу за співпрацю і кооперацію.

Впродовж року відбулось 3 місячних зборів. На зборах ми читали обіжники і дискутували над ними, також прочитували кореспонденцію від Централі. Приготовили й видали обід на храм свв. Петра і Павла нашої церкви. Приготовляли похоронні обіди і перекуски, членки відділу передплачують "Промінь". Ми маємо "Кейтерінс" на більші обіди бо нас мало є. Членки відвідують хворих, дарували картки і квіти, допомагали в оселі "Зелений Гай". По змозі жертвуємо на інші народні ціли. Ми брали участь у "Дні Спадщини", причинилися до "Фловта" від православних мешканців, мали "Кебл ровл" контест. Сестриці наші займаються чисткою в церкві та виконують іншу працю при церкві. Членки включаються по черзі у достачанні поживи немічним, так званім "мілс ан гвілс".

Заряд відділу на 1986 рік: голова — Марія Гарасим, заст. голови — Ева Дмитришин, рек. секр. — Катерина Данилів, касирка — Анна Буй. Контрольна комісія — Марія Гарасимів, Рузя Бойко, Ева Дмитришин. Шпитальний комітет — Ева Дмитришин, комітет перекусок — Ева Дмитришин і Марія Гарасим. Сестриці — Рузя і Марія Гарасим.

Фінансовий звіт: перенесено з 1984 року — 4,495.53, прибутки в 1985 р. — 1,929.72, видатки — 698.13, зісталось в касі — 5,727.12.

Членки відділу бажають редакції журналу "Промінь" найкращих успіхів.

Катерина Данилів — секретарка

ОТТАВА, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Діяльність відділу в 1985 році як і попередніми роками була різноманітна.

Відділ провадить крамничку (бутік), завідує крамничкою підчас тижневого бінга, продає перекуски підчас "окшен сайл" раз у місяць. Відділ відбув 2 базарі, 1 розігравку, обіди на Різдво, свячене на Великдень та храмове свято. Вислано делегатки на крайовий і провінційний зїзди. Допомагає фінансово і морально відділові СУМК, прикрашає церкву.

Допомагає фінансово не тільки внутрішньо і місцево, але дарує на різні фонди нашим братнім організаціям та інституціям. Також фінансова допомога як: "Різдв'яна виміна", Салвейшен Армі, допомога українцям в Бразилії, на голод в Етійопії, суспільна служба, комісія людських прав.

Зокрема наша місцева церква і площа вимагала деяких поправок і уліпшень, які коштували дуже багато, тож наш відділ, розуміючи цю потребу, подарував до церкви понад 11 тисяч дол. Щоб виконати вище згадане потрібно було доложити багато труду і посвяти.

Новий заряд на 1986 рік слідуючий: Уступаюча голова — Люба Подольська, голова — Зоря Джаксон, 1-ша заступниця — добр. Геня Божик, 2-га заступниця — Зіна Волох, рекодова секретарка — Оля Ільченко, кореспонденційна секр. — Рая Чумак, фінансова секретарка — Катерина Мосійчук. Соціяльний комітет: Катерина Ляшевська, Галя Желем, Катерина Ляшук, Марія Пустяк, Галя Ґанін, Валя Савченко. Бінго — Катерина Мосійчук. Крамничка (бутік) — добр. Геня Божик, Катерина Мосійчук. Культурна референтка — Галина Михальчук. "Промінь" - референтка — Ірина Мушка. СУМК - референтка — добр. Геня Божик. Суспільна служба — Василина Даркович, Галина Михальчук. Відвідини хворих — Василина Даркович, Віра Чіх. Делегатки до місцевого відділу КУК — Люба Подольська, Зіна Кислиця, В. Дракович. Жіноча рада — Галя Ґанін, Леся Гірняк. Недільна школа — добр. Г. Божик. Церковний комітет — Г. Желем, К. Ляшук, Анна Сурмач. Бібліотека — Зоя Солодуха. Телефонічний комітет — Рая Боровська, Оля Новицька, Катерина Ляшевська. Контрольна і номінаційна комісія — Оля Ільченко, Тілли Лазарович, Оля Самець.

І. Мушка, Референтка

ЛОНДОН, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. КНЯГИНІ

Річні збори відділу відбулися 12 січня 1986 року в присутности отця настоятеля Бови, 26 членів відділу та 13 членів громади.

Голова відділу Володченко Галина відкриває збори, вітає присутніх, що прийшли на збори хоч в такій малій кількості та просить отця Миколу сказати молитву. Після цього хвилинною мовчанкою, вшановано пам'ять відійшовших від нас у вічність членів відділу та прихильниць. Секретарка Н. Кузьменко прочитала кореспонденцію від Схід. Екзекутиви, та зачитала порядок денний, який прийнято без змін. Зборами провадила О. Кошарна, секретар — В. Новицька. Прочитано та прийнято протокол з минуло-річних зборів. Далі слідували звіти: Г. Володченко сказала, що ми мали 5 засідань та 6 —місячних зборів, та одне спільне засідання з О. Ж. Л. В. У. Приготовили обіди: Заговіни, Храмовий обід на Тройцю, вечерю на Йордань, Проводи, 35-ліття нашої громади, похоронні та поминальні обіди, громадський пікнік. Зробили два базарі. Висилали пачки до Бразилії — дякую В. Калюжній. Наші жінки, а особливо управа, дуже тяжко працювали, бо крім домашньої праці, вони працюють ще по різних підприємствах, а крім цього ще виконували працю при відділі бо ми майже що-неділі пекли печиво і варили вареники та продавали після Служби Божої.

Г. Володченко подякувала всім за співпрацю, за дворічну витривалість, а також тим, хто робив закуп продуктів своїми автами. Подякувала сестрицям, а особливо М. Слюсар, які слідкували за прикрасою нашої святині, та була удекорована гарна ялинка на Різдво. Всм щире спасибі.

Господині на кухні працювали разом з управою.

Фінасовий звіт подала А. Ноженко. Прихід в 1985 році — $15,987.89. Кредит — $1,259.74, розхід — $16,627.89. Залишилося в касі $619.71. До церковної каси передали $13,000. В. Калюжна — референтка до "Променя" вислала передплати за журнал та переслала гроші зібрані за чай після місячних зборів, та вислала до журналу два дописи.

В. Новицька культ-освітній референт. Разом з жінками О. Л. Ж. В. У. влаштували свято Лесі Українки і Героїнь, а також наші члени відділу брали участь в національних святах, які відбувалися під патронатом місцевого відділу К. У. К. Члени відділу брали участь в художній частині, коли громада відзначувала своє 35-ліття. На кожних місячних зборах читали статті з "Променя" та газет, а також вітали членок з їхнім днем народження.

Т. Панасейко — суспільна опіка: відвідували хворих по шпиталях та домах.

О. Кошарна — наш відділ має музейний куточок, де красуються подаровані гарні речі і закликала, щоб люди і надалі дарували речі, це буде гарна пам'ять про вас назавжди.

Вділена абсолюторія і вибрана нова управа на 1986 рік. Г. Володченко —

уступивша голова; О. Кошарна — голова; В. Яремченко, В. Поліщук — заступники; Н. Кузьменко — секретар; А. Ноженко — скарбник; В. Калюжна — референт до "Проміня"; В. Новицька — культ-освітній референт. Н. Шульга — до місцевого відділу КУК. М. Ющенко, О'Сулевам — суспільна опіка. Ол-ра Тищенко, М. Пилюта — господині. О. Кошарна — музейний куточок. М. Слюсар, Кудловська, М. Карчевська — сестриці. В. Калюжна, О. Співак, Г. Губа — конт. комісія.

Голова громади Іван Ноженко подякував уступившій управі і всім жінкам, а особливо Г. Володченко за багаторічну працю для добра відділу і церкви, а також вітав ново-вибрану управу та обіцяв співпрацювати.

Мушу зазначити, що управа відділу, щоб висловити свою подяку всім, хто працював для добра церкви і відділу, приготовила безкоштовний смачний обід підчас річних зборів, за що їм дякуємо.

Посилаємо чек на $50.00, на пресовий фонд "Променя".

В. Новицька

ВАКАВ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБ

Річні збори відділу відбулися у вівторок 3-го грудня 1985 року в церковній залі в присутності 13 членок. Голова пані Розалія Луцюк перепроваджувала збори, почавши молитвою "Царю Небесний" і хвилиною мовчанки вшановано відійшовших у вічність членок.

Секретарка пані Анна Білокура прочитала звіт з минулих річних зборів і з цілорічної діяльности відділу. Слідували звіти членок управи та комітетів. Голова відділу висловила щиру подяку членкам управи, членкам комітетів та всім членкам відділу за їхню допомогу у виконані обов'язків та за значну і успішну працю за минулих 6 років.

Діяльність відділу: В 1985 році відбулося 10 місячних зборів, де прочитувались обіжники Централі та іншу кореспонденцію. Відділ нараховує 47 членки, з них 9 почесних. Займались ми обслугою і виданням Йорданської Вечері, пущення, спільне свячене, Весільна вечерія, осіння вечеря і бінго, похоронні і поминальні обіди, та перекуски на різні імпрези. Влаштували бінго та чай для сенйорів у старечім домі і Великодний чай з випродажем печива. Разом з округом мали прощальний вечерок у честь о. і доб. Зузак. Святкували День Подяки і прийняття о. М. і доб. Зузак, храмовий день, свята Лесі Українки, Ольги Басараб, Героїнь і панахиду у пам'ять Тараса Шевченка.

Усі членки сповняють свої зобов'язання щиро та в єдності. Ходять колядувати разом з членами громади. Добродійний комітет відвідує членок і взагалі всіх українських пацієнтів в лікарнях з картками і квітами. Сестрицтво отримує взірцеву чистоту і красу церкви.

У цьому 1985 році жертвували на місцеву церкву, Ужраїнський Музей, Інститут ім. П. Могили, оселю "Зелений Гай" журнал "Промінь", молодечий укр. хор "Ластівка", парохіяльну резиденцію та на добродійні канадські організації.

До управи відділу на 1986 рік увійшли: голова — Розалія Луцюк, 1-ша заст. голови — Анна Тацюк, 2-га заст. голови — Катерина Луцюк, рекорд. секр. — Анна Білокурий, заст. секре. — Орися Кіндрачук, касирка — Антонія Боднар. Контрольна комісія — Катерина Луцюк, Галя Гнідий, Марія Марковська; Членський комітет — Олена Гнідий, Орися Кіндрачук; Телефонічний комітет — Олена Гнідий, Орися Кіндрачук, Галя Гнідий, Марія Марковська; Добродіний комітет — Антонія Боднар, Олена Гнідий, Марія Чопюк, Розалія Луцюк.

Референтки — "Поменя" — Олена Шевчук; Музею С. У. К. — Катерина Луцюк; Місцевої преси — Галя Гнідий і Марія Марковська.

Анна Білокура, секр.

РЕДФІЛД-РИЧАРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки Редфілд-Річард відбулися 9-го грудня 1985 року в домі Олесі Ковальської. Присутніх було 9 членок. Збори почалися молитвою. Слідуючі референтки дали звіти: Ю. Кучірка — господиня, О. Ковальська — сестриця, Н. Ковальська і З. Ковальська — добродійна праця, О. Никифорук — Культурно-освітня референтка, Ю. Никифорук — Кореспонренційна референтка. Секретарка прочитала звіт діяльности за цілий рік. Голова, Кароля Дмитрук, подякувала всім членкам за працю і кооперацію.

Звіт діяльности: Впродовж року відбулося 6 зборів і 2 засідань заряду. Сповнили бюджет до Централі, чистили в церкві і в Народнім Домі, їздили колядувати з членами громади, відсвяткували свято Т. Шевченка і Лесі Українки, членки брали участь в лекції вишивання в Норт Бетелфорд, їздили до Гефорду на прозірки про 100-річчя жіночого руху. На зборах читали обіжники, статті з „Променя" і дискутувалии справи: про міжнародню амнестію.

Наша референтка мистецтва, Єлисавета Напастюк, вишила речі до Централі на 1000-ліття і також менші речі до Музею.

Збори відбувалися в домах членок по черзі з перекускою, за яку була збірка на місійний фонд. Мали один обід на проводи, одну осінню вечерю і один похоронний обід. Подарували голубці на оселю Зелений гай та у Вакав на спільний обід. По кожному Богослуженні членки по черзі запрошували Отця і Добродійку Стеценко на обід. Давали і посилали фінансову допомогу на місцеву церкву, на музей, на Червоний Хрест, на поборювання недуги рака, добродійний фонд (замість вбрання до Бразилії), до Колегії Св. Андрея, проєкт 1000-ліття (на хоругви), на журнал „Промінь", на оселю Зелений гай, на фільм „Гарвест оф Деспер". також дали фінансову допомогу місцевій родині, що їх доні потрібно було їхати до Торонто на операцію на серце. Дарували стипендії місцевим студентам української мови.

Фінансовий звіт на рік 1985: в касі з 1984 року — 3,394.03 дол., прихід в 1985 р. — 1,388.12 дол., розхід в 1985 р. — 2,639.18 дол., в касі на 1986 р. залишилося 2,142.97 дол.

Заряд на 1986 рік залишається той самий: Уступивша голова — Єлисавета Напастюк, голова — Кароля Дмитрук, заст. голови — Ольга Никифорук, рекордова секретарка — Стефанія Никифорук, кореспо. секр. — Євгенія Никифорук, касирка — Олеся Плюта.

Членки відділу бажають управі Централі, Союзу та редакторці „Променя" всього найкращого в новому році.

Євгенія Никифорук, кореспо. секр.

ВЕРНОН, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу ім. св. Кн. Ольги, відбулися 12-го грудня 1985 року, у залі при Церкві Успіння Пресвятої Богородиці.

Збори відкрила голова, Василина Кучер. Після відкриття, отець Блажук, провів молитву, поблагословив збори, та упокоєних членок відділу вшановано хвилиною мовчанки і відспівано "Вічная Пам'ять". Отець Блажук висловив подяку членкам за всяку виконану працю в ділянках громади та організаційних і побажав добрих успіхів в наступному році.

Голова, Василина Кучер, у своїм звіті зясувала діяльність відділу за цілий рік, склала членкам подяку за їх актуальну працю. Рік котрий успішно закінчився.

Звіти управи, референток, Сестриць та різних комітетів, усі, представили свою річну працю.

Відділ складається з членок, більшість в старшому віці. Збори відбуваються раз в місяцю. Читаємо обіжники і всю кореспонденцію. Праця осереджується при українській Православній Церкві — де допомагаємо фінансово, і в таких працях як Сестрицтво, у чистоті і прибиранні церкви, участю в хорі. Зберігаємо свої традиції, як Коляда, Щедрий Вечір та Йорданські вечері, Великдень, свячення пасок і спільне свячене, громадські обіди, і перекуски підчас зборів.

Стаємо до помочі нашим парафіянам та прихильникам в разі похорону чи поминальної приготовки обідів або перекуски.

Влаштовуємо осінний чай, продажі печива, ручної роботи, розігравки. Відсвятковуємо свята Лесі Українки, День Матері, Свято Книжки, День Подяки і інші підприємства чи вшанування.

Вислали делегатки на З'їзд Провінційний і на на З'їзд до Вінніпегу.

Складаємо пожертви на добродійні українські потреби і добродійні канадські організації.

Відбуваються сходини вишивання. писання писанок, печива колачів, пасок і бабок.

Маємо комітет для відвідування хворих та новоприбулих і старших немічних, з карточками поздоровлення, квітами, а підчас Великодня паскою та писанкою.

З приємністю гостили пані Марію Савицьку з Музею, та Пров. голову і бувшу референтку "Променя" пані Любу Кут.

Управа відділу на рік 1986: уступаюча голова — Василина Кучер, голова — Доротея Панчук, 1-ша заступниця голови — Марія (П) Попович, 2-га заступниця голови — Розалія Григірчук, рек. і корес. секр. — Анна Буяр, скарбничка — Марія Демко. Відділ ще складається з таких діючих комітетів: Контрольна Комісія, Референтка "Променя", Бібліотека - Музей, Сестриці, Відвідування хворих і новоприбулих, Мистецтво, Много-культурности, Господині і Телефону.

По закритті зборів, закінчено вечерою в міськім ресторані. Бажаємо для "Променя" добрих успіхів, а працівникам і редакторці пані Когуській доброго здоров'я.

Анна Буяр

БЛ. П. ПАРАНЬКА РАВЛИК

Дня 13 грудня 1985 року, упокоїлася на 94 році життя Паранька Равлик (Кіндрачук). Вона народилася в Городенці, в Західній Україні. там виростала і ходила до школи. В 1908 році вийшла заміж за Василя Равлика. Разом зі своїми батьками і рідними прибули вони до Канади 1911 року. Перший рік робила з чоловіком у фармера, щоб заробити трохи грошей. На другий рік купили гомстед в околиці Борден.

Приїхали до Канади так як і інші піонери, майже без нічого. Насамперед треба було ставити хату. Тяжко працювали, бо треба було орати прері, корчувати, копати криницю, і це все Паранька з чоловіком самі робили. За якийсь час посіяли трохи збіжжя. Мали багато терпеливости і віру, що все до кращого доведе. Так помаленьку доробилися вони і купили другу фарму, щоб було ближче дітям до школи. Перебралися на нову землю. Там було їм веселіше, бо були ближчі сусіди. В якийсь час мешканці околиці побудували „Комюніті гал" (залю) біля їхньої фарми, де була нагода сходитися на забави..

Чоловік, Василь, упокоївся 1973 р. (проживши разом 65 років). Одна дочка Марія Швидка померла в 1957 році, і внука Даруся Равлик в 1967 році. Також і 3 сестри і один брат.

Панахида івдбулася в катедрі в неділю, 15-го грудня вечером, а в понеділок 16-го грудня відбулася Сл. Божа і похорон в церкві Прес. Трійці в Саскатуні, яку відслужив о. М. Олесюк. Членкині Союзу Українок Канади тримали в церкві світла і прапор при домовині покійної. Тіло покійної похоронили на православній частині міського цвинтаря, біля її чоловіка. Після відбувся поминальний обід в Народнім Домі.

При обіді господарем був М. Сорочка. Промовляли від церковної громади, представниця Жіночого Товариства і о. М. Олесюк. Від родини промовляв син Петро, він подякував всім, що прибули відпровадити Маму на вічний спочинок. Також подякував, сестрі Савелі і Михайлові, що доглядали Маму через декілька років, як вже здоров'я не позволяло Мамі мешкати самій у своїй хаті.

Бл. п. Паранька була членка катедри Пресв. Трійці в Саскатуні. Була покійна дуже віруючою людиною та любила ходити до церкви. Приходила майже все, поки дозволяло їй здоров'я. Була також і членкою Жіночого Товариства при громаді та працювала, коли було можливо. Помагала скільки могла — з вишивками, печивом і приготуванням на різні підприємства. На старші літа дістала почесне членство.

Покійна любила приймати гостей — рідних і знайомих. Також багато вишивала хрестиками, доки очі дозволяли.

Покійна Паранька була членкою і жертвувала на Інститут П. Могили.

Також підтримувала і дарувала речі до Музею в Саскатуні. Від молодших літ передплачувала „Український Голос".

Покійна залишила у смутку три дочки: Василину Стручак в Радісон, Саск; Розалію (Василь) Сопатик в Принц Альберт, Сас.; Савелю (Михайло) Сорочку в Саскатуні, Саск. Два сини: Дмитро (Ольга) Равлик в Саскатуні; Петро (Віра) Равлик в Ричмонд Б. К. 18 внуків, 41 правнуків і чотири праправнуки.

Пізніше син зложив подяку Жіночому товариству за приготування обіду, дякам і о. Олесюкові за обслугу і співчуття.

Нехай Господь Бог оселить душу покійної там, де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять.

У пам'ять Мами діти складають 25.00 дол. на журнал „Промінь", — котрий покійна любила читати.

Р. Сопатик.

БЛ. ПАМ. ОЛЕНА ФЕДЬ

Дня 17 грудня 1985 р. відійшла у вічність на 60-тому році життя, блаженної пам'яти Олена Фодь. Народжена в родині Доминикії і Григорія Вермінків в місті Кобиляки, Полтавська Область, Україна.

Олена залишила горем прибиту родину: чоловіка Олександра, сина Юрія, дочок Ольгу, Елізавету, Наталію і шість внуків: Адама, Касандру, Мирослава, Андрія, Дем'яна і Олену.

В час великої воєнної хуртовини на землях України в Другій світівій війні, їй, 17 -літній дівчині, разом з усією родиною, довелося залишити свої рідні сторони та піти в широкий незнаний світ. Після довшого скитання, родина Вірменків прибуває до збомбленої розваленої Німеччини, з бажанням піти у Вільний світ, щоб згодом жити у вільному світі. Але так не сталося. Американці видають родину в большевицькі руки. В таборі, звідки відправлялося на "родіну", Олена познайомилася з Олександром Федем і вони разом твердо рішили втікати. Замішавшись між голяндців і французів, які грузилися на потяг, що відїзджав до їх домів, їм обом удається щасливо відірватися від того переселенчого лягру. Одружившись в такій неспокійний час, виїзджають до Белгії, а згодом до Канади і замешкують в містечку Бімзвіл. Вони зразу включаються в церковно-громадське

життя Української Православної Церкви св. Юрія в Ґримзбі. Олена в працю Союзу Українок Канади, ставши секретаркою відділу. Згодом родина переїздить до Ст. Катеринс де роблять свій осідок життя і включаються в працю Української Православної Церкви в Ст. Катеринс. Олена вписується у члени Союзу Українок Канади та виконує багато покладених на неї обов'язків, а її чоловік Олександер стає членом управи Громади і довгі роки виконує обов'язки секретаря.

Дітей вона виростила, вщепила їм любов до України, були для неї незміряною, великою втіхою, жила і раділа, а лихо підкрадалося до Олени, захворіла, перейшла 5 операцій, а здоров'я не покращувалося.

Поженила трьох найстарших дітей, ще дуже бажала щоб і наймолодша Наталія, підросла та віддалась заміж.

Майже рік часу Олена дуже хворіла, лежала вдома, а її почерзі доглядали діти та чоловік. Ніколи не лишали її самітною, так і відійшла до Бога на очах чоловіка в своїй рідній хаті.

Перебуваючи в похоронному заведенні, її кімната була вся заставлена квітами. Понад тридцять вінків і китиць квітів наспіло від Української Громади, дітей, кумів, унуків. Каплиця на двох панахидах, які відправляв отець Григорій Мельник, не могла вмістити людей. Українська Православна Церква, де о. Григорій Мельник правив заупокійну Службу Божу, була вщерть виповнена людьми. Парафіяльна заля була вся заповнена людьми, що прибули на тризну, яку приготовили жінки Союзу Українок Канади. Молитвою та відспіванням "Вічная пам'ять" започатковано тризну. Віктор Дем'яненко, тесть Федів, перепроваджував тризною. Він висловив свої глибокі і щиросердечні співчуття Олександрові і всій родині. Коротенько напомянув про життя Олени і її вклад праці у наше громадське життя

Висловлювали співчуття родині та оцінювали громадські заслуги Покійної такі особи: голова громади Михайло Головаш. За голову відділу Союзу Українок Таня Демяненко, диригент хору Олекса Мельничук, інж. Михайло Качура з Ґрімзбі.

Старший внук Адам Полак згадав про ту теплоту і любов, яку він завжди відчував в хаті Бабуні.

На закінчення говорив чоловік Олександер. З сльозами і великою тугою в серці, розпочав своє коротке слово: „Дорогі брати і сестри! Ми з Оленою пройшли не коротку дорогу за сорок років. Багато можна розказати з нашого життя" і розповів коповів коротко про нього. Дальше Олександер склав щиру подяку всім, що облегшували переносити йому це горе та допомогли йому в похоронних відправах, а саме: Отцеві Григорієві, дякові Нагачевському, диригентові Мельничукові, всім кумам, а особливо п-тву Прохоменкам, землякові п. Ситникові, В. Демяненкові а також Тані Дем'яненко, Союзу Українок Канади за приготування тризни-обіду, Н. Андрусевій, всім труноносцям та всім, що хоч чим небудь спричинилися до улегшення болів і переживань. На кінець о. Григорій молитвою закінчив тризну.

На тризні було зібрано на Українську пресу 133 доляри, які за бажанням родини розподілено: на "Вісник" — $66.50, на "Промінь" — $66.50

В. А.

Подяка

Складаю щиру подяку усім тим, що під час довгої недуги бл. пам'яти Олени, відвідували її, приносили квіти та картки з побажаннями. Щиро дякую нашому настоятелю о. Григорію за духову опіку під час хвороби і за похоронні відправи. Щира подяка всім, що в більшій чи меншій мірі спричинилися до облегшення нашого горя та допомогли нам в похоронних відправах. Складаємо щиру подяку о Федору Легнюку, який в часі, коли громада немала настоятеля, на запрошення родини приїзджав з Гамільтону і давав духову опіку для Олени. Нехай милостивий Господь наділить вас усіх всіма добрами, а душу покійної Олени оселить в оселі вічного спочинку. Вічна їй пам'ять!

Чоловік Олександер Федь, діти і внуки

ВЕЛИКОДНІ ПРИПИСИ

Сира сирна паска "Тавриганка"

10 круто (твердо) зварених свіжих яєць
1 фунт свіжого, добре віджатого коровячого сиру
1 фунт свіжого не соленого масла
1 склянку свіжої солодкої або квасної сметани
1½ склянки цукру
1½ порошка ванілії (Ваніл'ін Цугер Д-р Оеткер) або ¼ палочки справжньої, добре розтертої з невеликою кількістю цукру, ванілії.

10 твердо зварених жовтків протерти через густе пластикове або інше сито і добре розтерти з половиною кількости цукру (¾ скл.).

1 фунт свіжого, добре віджатого коров. сиру, окремо протерти також через сито і розтерти до гладкості.

1 фунт свіжого не соленого масла добре розтерти з другою половиною цукру (¾ склянки). З'єднати розтерті жовтки, сир і масло і знову добре розтерти і вимішати, щоб не було грудочок і була суцільна маса. Добавити ванілю, розмішати і на кінець добавити 1 склянку свіжої, доброї солодкої або квасної сметани. Знову всю масу добре розтерти і вложити у спеціяльну дерев'яну форму або друшляк, гладко обстелений білою частиною тонкою серветкою або стирочкою, добре завинути нею верх, прикрити тарелем і покласти добрий гніт, щоб вийшов увесь сік і паска спресовалася і була тугою, для цього друшляк чи форму з паскою ставити на тарелю, в холодному місці.

На другий день паска є готова до їдження. Обережно перекидається на відповідну тарелю.

Подала Анна Шпук, Торонто

— — — — —

Маса до холодного м'яса

Розвести 2 ложки муштарди з водою, щоб була така як густа сметана. До цього додати пів горнятка густо вбитої сметанки (гвипінґ крім). Вимішати. Додати солі і паприки. Добре захолодити. Подавати з холодним м'ясом або ковбасою.

ВЕЛИКОДНЕ ПЕЧИВО

Бабка

10 горнят муки (пересіяної)
½ горнятка літеплої води
2 пачечки флейшменс дріжджів
15 жовтків
1½ горнят цукру
1 горня масла, розтопленого
1½ горнята родзинків
шкірка з одної цитрини
1 ложечку ванілії
2 ложечки солі
молоко

Розпустити ложечку цукру в півгорнятку літеплої води і посипати зверху дріжджі. Нехай постоять 10 хвилини. З половини просіяної муки зробити розчину на теплім молоці, додати розпущені дріжджі і поставити в теплім місці, щоб розчина підійшла. Тепер вбити жовтки з цукром, додати солі, ванілії і потертої шкірїи з цитрини — дати все до розчини і дати решту муки і місити бабку пів години, додати масло і знов місити пів години. На останку дати сполоскані і висушені родзинки і помісити. Поставити тісто, щоб виросло в подвійну величину.

Виробляти бабки вкладаючи тісто в добре вимащені і обсипані просіяними сухарцями високі круглі форми. Коли підростуть, помастити верх розбитим яйцем і дати до кухні в температуру 375° Ф. на яких 10 хвилин, відтак зменшити темпертуру до 300° Ф. і пекти всього разом 1 годину.

(Тісто на бабу мусить бути дуже вільне і добре вимішане).

— — — — —

Печена шинка (свіже м'ясо)

Ціла шинка свіжого м'яса
½ горнятка грубої солі
Кілька зубців часнику
1 ложечку сухої муштарди
½ ложечки "марджирем"
1 ложечку солі
¼ ложечки перцю
¼ ложечки "Ексент".

Положити м'ясо в миску і посипати грубо сіллю (не столовою). Накрити миску і нехай м'ясо постоїть одну годину в кухонній температурі. Тепер сполоскати в біжучій воді, витерти кухонним полотенцем і положити на бляшку. Зубчики часнику заложити в різних місцях, пробивши ножем місце. Верх м'яса натерти сухою муштардою, "марджорем", посипати сіллю, перцем і "ексентом". До бляшки з м'ясом додати пів горнятка води. М'яса не накривати. Пекти в температурі 325° Ф. числячи 50 хвилин на кожний фунт м'яса.

— — — — —

Міґдаловий торт

10 яєць
1½ горнят цукрової мучки (айсінг сюґар)
1 ложка спорошкованої кави
1 ложка сухих стертих кришок
3 горнят, обібраних з лущини, спражених і потертих міґдалів.

Жовтки добре протерти з цукром. Відтак додавати приготовлені наперед міґдали, каву, кришки і скоро вимішати. Білки вбити на тверду піну і завинути їх в масу. Вимастити дві тортівниці (бляшки), дати на них масу і пекти 350 до 375° Ф. пів години.

— — — — —

Крем або начинка до торта

6 жовтків
3 ложки міцної кави
6 ложок цукрової мучки

Ці три складники добре вимішати і варити на легкім огні ввесь час мішаючи. Коли маса згусне, відставити з плити і далі мішати аж поки маса не прохолоне. До того додати ⅓ фунта не соленого масла. Все добре вимішати і дати на торт в середину.

На верхній крем приготовити таку масу:
1 ложечка спорошкованої (інстант) кави
3 ложки масла
1 жовток
2 горнят цукрової мучки.
Все вимішати і цю масу дати на верх і боки торта.

ПРЕСОВИЙ І ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Завіщення від родини Кавуличів через адвоката Гнатишина в Саскатуні $200.00
Відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні з членського чаю, присл. Марія Дорош, реф. 200.00
Тетяна Дем'яненко, рефер., Ст. Кетеринс, Онт. із збірки на поминальнім обіді пок. Емілії Остапчук-Конюх 145.00
Джеральдіна Наконечна, Едмонтон 100.00
Відділ ім. Лесі Українки, Ванкувер, прислала референтка Маргарета Ременда 100.00
Відділ ім. О. Пчілки, Йорктон, прислала П. Семенюк 100.00
Прот. Ігор Куташ 55.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт., прислала Ніна Кузьменко 50.00
Федір Андрущак, Саскатун 50.00
Відділ ім. Лесі Українки, Стирджес 50.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Прісвил, Саск. 50.00
Прот. П. Шадурський, Виндзор 45.00
Відділ ім. Ольги Кобилянської 40.00
А. Ноженко, Лондон, Онт. 38.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Ґрімзбі, Онт. 30.00
На конференції в Саскатуні, побажання, доручила Павліна Ігнаш 27.00
Е. Боднар, Торонто 26.00
Відділ ім. Лесі Українки, Вінніпеґ, побажання ред. Н. Когуській, П. Ігнаш, голова 25.00
Пров. Екзекутива Союзу Українок в Манітобі побажання ред. Н. Когуській, Вінніпеґ 25.00

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Єлисавета Лабюк, Канора, Саск. 25.00
Відділ ім. Лесі Українки, Фовм Лейк, Саск. 25.00
Галя Влад, Вінніпеґ 25.00
Валя Тимощук, Ст. Кетерінс 25.00
Дора Мелещук, Келґари, Альберта 25.00
Наталя Давдс, Ошава, Онт. 25.00
Марія Білоус, Давфин, Ман. 25.00
Марія Гумчак, Монтреа 24.00
Відділ ім. О. Басараб, Ґлеслин, Саск. 23.00
Соня Гузюк, Торонто 20.00
Відділ ім. О .Кобилянської, Витків, Саск. 20.00
Марія Костюк, Ту Гилс, Альберта 18.00
Юрій Хаба, Едмонтон 18.00
Джені Матієшен, Торонто 15.00
Марія Ґужда, Узлінґтон, Онт. 14.00
Анна Стасів, Місісаґа, Онт. 13.00
Марія Гриценко, Ванкувер 13.00
Марія Бардан, Едмонтон 10.00
Євдокія Линик, Монтреал, з нагоди дня уродин 10.00
Катерина Василишин, Монтреал 10.00
Елис Кубов, Ст. Кетерінс, Онт. 10.00
Розалія Ґовда, Едмонтон 8.00
Анастасія Колісник-Добровил, Монтреал 8.00
Ольга Мелещук, Монтреал 8.00
Марія Митран, Келовна, Б. К. 8.00
Стефанія Войтович, Суррей 8.00
Анна Савадська, Торонто 8.00
Маргарета Ременда, Ванкувер 8.00
Марія Чуганюк, Саскатун 8.00
Сузанна Сиротюк, Виндзор 6.00
Анна Грицак, Овкбирн, Ман. 6.00
Е. Гриньків, Ошава, Онт. 6.00
Марія Підкаленко, Монтреал 5.00
Анна Багрій, Едмонтон 5.00
Марія Кушнірик, Вінніпеґ 5.00
А. Бойчук, Вестон, Онт. 5.00
Лідія Лібер, Торонто 4.00

По $3.00: Ірина Різник, Келґари, Анаст. Пережак, Брентфорд, Ольга Фасита, Торонто, Марія Марко, Вінніпеґ, П. Гладинюк, Ніягара Фалс, Віра Драч, Трентон, США, Марія Ацегайда, Летбридж, Ненсі Косі, Едмонтон, Анна Павлик, Едмонтон, Олена Дуско, Монтреал.

По $2.00: Галя Кристанович, Гамільтон.

По $1.00: Анна Шебець, Торонто, Анна Шостацька, Торонто.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Лазарук, рефер., Едмонтон 2
Марія Дорош, рефер., Саскатун 2
Наталя Писемна, рефер., Канора, Саск. 1
Анна Воробець, рефер., Келовна, Б. К. 1
Д. Корпан, Едмонтон 1
Євгенія Дачмінська, Едмонтон 1
Л. Сирник, Вадіна, Саск. 1
М. Лайн, Кемлупс, Б. К. 1
Т. Підкаленко, рефер., Монтреал 1
Г. Кристанович, рефер., Гамільтон 1

Нових читачок радо вітаємо, складаємо щиру подяку референткам і читачкам за придбання нових передплат.

Адміністрація

P Y I I
HRYNYK MRS SOPHIE
13340-110 A AVE
EDMONTON ALTA
T5M 2M7
JAN 87

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса. „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 — 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник). Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1